

รายงานผลการรับฟังความคิดเห็น
และรายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจาก
ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ พ.ศ.
นายณัฐพล สืบศักดิ์วงศ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกับคณะ เป็นผู้เสนอ

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

รายงานผลการรับฟังความคิดเห็น และรายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดจากร่างพระราชบัญญัติ

ส่วนที่ ๑ ข้อมูลพื้นฐานของร่างพระราชบัญญัติ

๑. ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ พ.ศ.

กฎหมายใหม่

แก้ไขเพิ่มเติม

ยกเลิก

๒. หลักการและเหตุผล

๒.๑ หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์

๒.๒ เหตุผล

โดยที่มาตรา ๗๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้บัญญัติให้รัฐพึงส่งเสริมและให้ความคุ้มครองชาวไทยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ให้มีสิทธิดำรงชีวิตในสังคมตามวัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิตดั้งเดิมตามความสมัครใจได้อย่างสงบสุข ไม่ถูกรบกวน ซึ่งประเทศไทยมีกลุ่มชาติพันธุ์ที่แตกต่างและหลากหลาย แต่ละกลุ่มล้วนมีวิถีชีวิต ภาษา ภูมิปัญญา และวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเองมาช้านาน ประเทศไทยได้มีการให้สัตยาบันต่อพันธกรณีระหว่างประเทศเกี่ยวกับการส่งเสริมและอนุรักษ์วิถีชีวิตของกลุ่มชาติพันธุ์หลายฉบับ ซึ่งปัจจุบันไม่มีกฎหมายส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์โดยตรง ส่งผลให้กลุ่มชาติพันธุ์ต้องเผชิญปัญหาต่าง ๆ โดยเฉพาะการขาดสิทธิทางวัฒนธรรม ขาดสิทธิทางทรัพยากร และอคติทางสังคมต่อกลุ่มชาติพันธุ์ ดังนั้นเพื่อให้ภาครัฐมีบทบาทและอำนาจตามกฎหมายอย่างถูกต้องสอดคล้องกับสภาพสังคม วัฒนธรรมของประเทศไทยที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติและวัฒนธรรม และเพื่อให้กลุ่มชาติพันธุ์ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการดูแลรักษาและสืบทอดวัฒนธรรมอันดีงามตลอดจนการดูแลและสามารถใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่ตามธรรมชาติในท้องถิ่นของตนได้อย่างยั่งยืนถูกต้องตามกฎหมายโดยไม่ถูกดูถูกเหยียดหยามหรือการกีดกันจากกลุ่มบุคคลภายนอกที่มีความแตกต่างทางเชื้อชาติและวัฒนธรรม และรัฐพึงส่งเสริมและให้ความคุ้มครองชาวไทยกลุ่มชาติพันธุ์ ให้มีความสามารถในการพึ่งพาตนเองมีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และมีโอกาสในการเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศอย่างแท้จริง การมีกฎหมายเพื่อส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิของกลุ่มชาติพันธุ์ จึงสอดคล้องกับทั้งทางความเป็นจริงของสังคมวัฒนธรรมไทยและรัฐธรรมนูญ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

๓. ผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติ

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

ประชาชนเข้าชื่อเสนอกฎหมาย

นายณัฐพล สืบศักดิ์วงศ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กับคณะ เป็นผู้เสนอ

ส่วนที่ ๒ การรับฟังความคิดเห็นและสรุปผลการรับฟังความคิดเห็น

๑. ข้อมูลประกอบการรับฟังความคิดเห็น

ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ พ.ศ. ฉบับนี้เป็นร่างกฎหมายใหม่ โดยมีหลักการเพื่อให้มีกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ และมีเหตุผลเพื่อให้มีกฎหมายที่เป็นไปอย่างสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ หมวด ๖ แนวนโยบายแห่งรัฐ มาตรา ๗๐ ซึ่งกำหนดให้รัฐพึงส่งเสริมและให้ความคุ้มครองชาวไทยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ให้มีสิทธิดำรงชีวิตในสังคมตามวัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิตดั้งเดิมตามความสมัครใจได้อย่างสงบสุข ไม่ถูกรบกวน ประกอบกับเพื่อให้เป็นไปอย่างสอดคล้องกับการที่ประเทศไทยได้มีการให้สัตยาบันและมีการภาคยานุวัติต่อพันธกรณีระหว่างประเทศเกี่ยวกับการส่งเสริมและอนุรักษ์วิถีชีวิตของกลุ่มชาติพันธุ์หลายฉบับ เช่น อนุสัญญาาระหว่างประเทศว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติในทุกรูปแบบ (Convention on the Elimination of all Forms of Racial Discrimination : CERD) กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (International Covenant on Civil and Political Rights : ICCPR) กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม (International Convention on Economic, Social and Cultural Rights : ICESCR) และปฏิญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิของชนเผ่าพื้นเมือง (United Nations Declaration on the Rights of Indigenous Peoples : UNDRIP) เป็นต้น ซึ่งจากการที่ในปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายเพื่อส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์โดยตรง จึงส่งผลให้กลุ่มชาติพันธุ์ต้องเผชิญปัญหาต่าง ๆ โดยเฉพาะการขาดสิทธิทางวัฒนธรรม ขาดสิทธิทางทรัพยากร และอคติทางสังคมต่อกลุ่มชาติพันธุ์ ดังนั้น รัฐจึงพึงส่งเสริมและให้ความคุ้มครองชาวไทยกลุ่มชาติพันธุ์โดยการให้มีกฎหมายเพื่อส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิของกลุ่มชาติพันธุ์ โดยการเสนอกฎหมายนี้มีวัตถุประสงค์ คือ

๑. เพื่อให้ภาครัฐมีบทบาทและอำนาจตามกฎหมายอย่างถูกต้องสอดคล้องกับสภาพสังคม วัฒนธรรมของประเทศไทยที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติและวัฒนธรรม

๒. เพื่อให้กลุ่มชาติพันธุ์ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการดูแลรักษาและสืบทอดวัฒนธรรมอันดีงามตลอดจนการดูแลและสามารถใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่ตามธรรมชาติในท้องถิ่นของตนได้อย่างยั่งยืน ถูกต้องตามกฎหมาย โดยไม่ถูกดูถูกเหยียดหยามหรือการกีดกันจากกลุ่มบุคคลภายนอกที่มีความแตกต่างทางเชื้อชาติและวัฒนธรรม

๓. เพื่อให้กลุ่มชาติพันธุ์มีความสามารถในการพึ่งพาตนเองมีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และมีโอกาสในการเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศอย่างแท้จริง

ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปอย่างสอดคล้องกับทั้งบริบทความเป็นจริงของสังคมไทยซึ่งมีความหลากหลายทางเชื้อชาติและมีลักษณะเป็นพหุวัฒนธรรม โดยการมีลักษณะดังกล่าวทำให้ประเทศไทยมีกลุ่มชาติพันธุ์เป็นจำนวนหลายกลุ่มซึ่งแต่ละกลุ่มล้วนมีวิถีชีวิต ภาษา ภูมิปัญญา และวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเองมาอย่างช้านาน รวมถึงเพื่อให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญและพันธกรณีระหว่างประเทศตามที่กล่าวมาข้างต้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

การเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีข้อมูลอันเป็นสาระสำคัญสรุปได้ ดังนี้

๑. การกำหนดผู้รักษาการตามกฎหมาย

- กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม เป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และมีอำนาจออกกฎกระทรวง ระเบียบและประกาศเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับราชการของกระทรวงนั้น (ร่างมาตรา ๕)

๒. การส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ (หมวด ๑)

๑) กำหนดให้ประเทศไทยเป็นประเทศพหุชาติพันธุ์ โดยมีอัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์ที่หลากหลาย กลมกลืน และแตกต่างกัน แต่ละกลุ่มชาติพันธุ์มีวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และความเชื่อของกลุ่มบุคคลที่อยู่ร่วมกันในสังคม (ร่างมาตรา ๖)

๒) กำหนดให้การส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ต้องสอดคล้องกับพันธกรณีระหว่างประเทศที่ประเทศไทยผูกพัน (ร่างมาตรา ๗)

๓) กำหนดห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการเหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติโดยไม่เป็นธรรมต่อกลุ่มชาติพันธุ์ และกำหนดให้หน่วยงานของรัฐและหน่วยงานเอกชนจะกระทำการโดยมีนโยบาย กฎ ระเบียบ มาตรการ โครงการ หรือวิธีปฏิบัติในลักษณะที่เป็นการเหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติต่อกลุ่มชาติพันธุ์ย่อมกระทำได้ (ร่างมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง)

๔) กำหนดห้ามมิให้ผู้ใดทำการโฆษณาหรือเผยแพร่ทางสื่อมวลชนหรือสื่อสารสนเทศอันเป็นการเหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติต่อกลุ่มชาติพันธุ์ อันก่อให้เกิดความเสียหายแก่ เกียรติยศ ชื่อเสียง ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือสิทธิของกลุ่มชาติพันธุ์ (ร่างมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง)

๕) กำหนดให้กลุ่มชาติพันธุ์ที่เป็นผู้เสียหายจากการกระทำอันเป็นการเหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติต่อกลุ่มชาติพันธุ์ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำจากผู้ใด หน่วยงานของรัฐ หน่วยงานเอกชน รวมถึงการกระทำจากการโฆษณาหรือเผยแพร่ทางสื่อมวลชนหรือสื่อสารสนเทศมีสิทธิร้องขอต่อ “คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์แห่งชาติ” ซึ่งเป็นคณะกรรมการที่ร่างกฎหมายนี้กำหนดขึ้น เพื่อให้มีคำสั่งเพิกถอนการกระทำหรือห้ามมิให้กระทำการนั้นได้ และคำสั่งของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด ทั้งนี้ หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการร้องขอ การรวบรวมพยานหลักฐาน การไกล่เกลี่ยและการวินิจฉัยให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด (ร่างมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง ร่างมาตรา ๑๐ วรรคสอง และร่างมาตรา ๑๑)

๕) กำหนดให้การร้องขอต่อคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์แห่งชาติตามร่างมาตรา ๙ วรรคหนึ่งและร่างมาตรา ๑๐ วรรคสอง ไม่ตัดสิทธิผู้ร้องในฐานะผู้เสียหายในการฟ้องเรียกค่าเสียหายฐานละเมิดต่อศาลที่มีเขตอำนาจ โดยให้ศาลมีอำนาจกำหนดค่าเสียหายอย่างอื่นที่มีใช้ตัวเงินได้ และหากการกระทำตามที่ร้องขอกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ให้ศาลสามารถกำหนดค่าเสียหายเชิงลงโทษโดยกำหนดไม่เกินสี่เท่าของค่าเสียหายที่แท้จริงด้วยก็ได้ (ร่างมาตรา ๙ วรรคสอง และร่างมาตรา ๑๐ วรรคสาม)

๖) กำหนดเรื่องสิทธิของกลุ่มชาติพันธุ์

(๑) สิทธิใช้ อนุรักษ์ พื้นฟู และส่งเสริมภูมิปัญญา ภาษา ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม และจารีตประเพณีอันดีงามของกลุ่มชาติพันธุ์ ตลอดจนมีหลักสูตรการศึกษาที่เหมาะสมกับวิถีชีวิตและวัฒนธรรม (ร่างมาตรา ๑๒)

(๒) สิทธิจัดการ บำรุงรักษา และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุลและยั่งยืน ตามวิถีชีวิตและวัฒนธรรมของตน (ร่างมาตรา ๑๓)

(๓) สิทธิได้รับการส่งเสริมในการพัฒนาคุณภาพชีวิต (ร่างมาตรา ๑๔)

(๔) สิทธิได้รับการส่งเสริมให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมเพื่อประโยชน์ของชุมชน และกิจกรรมที่อาจอาจมีผลกระทบต่อชุมชนและวิถีชาติพันธุ์ รวมทั้งได้รับการคุ้มครองในการเข้าร่วมและดำเนินกิจกรรม (ร่างมาตรา ๑๕)

(๕) สิทธิได้รับการส่งเสริมให้มีส่วนร่วมในกระบวนการทางสังคม โดยได้รับการจัดสรรที่คำนึงถึงสัดส่วนของกลุ่มชาติพันธุ์ (ร่างมาตรา ๑๖)

๗) กำหนดเรื่องการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิของกลุ่มชาติพันธุ์

(๑) การส่งเสริมและคุ้มครองในการเข้าถึงสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน สิทธิขั้นพื้นฐานและสิทธิมนุษยชน (ร่างมาตรา ๑๗)

(๒) การคุ้มครองสิทธิในการดำรงชีวิตในสังคม สิทธิครอบครองและสิทธิในการจัดการพื้นที่ชุมชนและชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม พื้นที่อยู่อาศัย พื้นที่ทำกิน พื้นที่ทางวัฒนธรรม และจิตวิญญาณ (ร่างมาตรา ๑๘)

๓. คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ (หมวด ๒)

๑) กำหนดให้มี “คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์แห่งชาติ” โดยกำหนดองค์ประกอบให้นายกรัฐมนตรีหรือรองนายกรัฐมนตรีที่ได้รับมอบหมายเป็นประธานกรรมการ และให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเลือกกันเอง ๑ คน เป็นรองประธานกรรมการ รวมถึงกำหนดให้มีกรรมการโดยตำแหน่ง กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ และกรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์ จำนวนประเภทละ ๗ คน โดยให้อธิบดีกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ เป็นกรรมการและเลขานุการ และมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการในกรมจำนวนไม่เกิน ๒ คนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ ทั้งนี้ ให้กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการ (ร่างมาตรา ๑๙ และร่างมาตรา ๒๐)

๒) กำหนดเรื่องวาระการดำรงตำแหน่งของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ และกรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์ไว้จำนวนคราวละ ๔ ปี โดยกรรมการทั้ง ๒ ประเภทที่พ้นจากตำแหน่งตามวาระต้องปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่ากรรมการตำแหน่งใหม่จะเข้ารับหน้าที่ ซึ่งพ้นจากตำแหน่งเพราะครบวาระอาจได้รับการแต่งตั้งอีกได้ แต่ต้องไม่เกินสองวาระติดต่อกัน รวมถึงกำหนดให้กรรมการทั้ง ๒ ประเภทพ้นจากตำแหน่งนอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ ได้แก่ ตาย ลาออก คณะรัฐมนตรีให้ออกเพราะบกพร่องหรือไม่สุจริตต่อหน้าที่ เป็นบุคคลล้มละลาย คนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ และได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่ในความผิดอันได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ทั้งนี้ กรณีที่มีการพ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระให้มีการแต่งตั้งกรรมการแทน โดยให้คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งบุคคลตามคุณสมบัติเดิมแทนและให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งแทนดำรงตำแหน่งตามวาระที่เหลืออยู่ (ร่างมาตรา ๒๑ ร่างมาตรา ๒๒ และร่างมาตรา ๒๓)

๓) กำหนดเรื่องการประชุม โดยต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม และกรณีที่ประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ให้รองประธานปฏิบัติหน้าที่เป็นประธาน หากรองประธานไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ให้เลือกกรรมการที่มาประชุมปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว รวมถึงให้มีการประชุมคณะกรรมการไม่น้อยกว่าปีละ ๔ ครั้ง (ร่างมาตรา ๒๔)

๔) กำหนดเรื่องหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการ โดยให้คณะกรรมการกำหนดนโยบาย มาตรการ ระเบียบและแผนการปฏิบัติงาน เสนอแนะนโยบายและข้อเสนอในการปรับปรุงกฎหมายและกฎต่อคณะรัฐมนตรี ประกาศเขตพื้นที่ชุมชน พื้นที่ชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม และพื้นที่อื่น รวมถึงปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง (ร่างมาตรา ๒๕)

๕) กำหนดเรื่องการจัดคณะอนุกรรมการหรือคณะทำงานเพื่อปฏิบัติการตามที่คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์แห่งชาติมอบหมาย และให้นำเรื่องการประชุมตามร่างมาตรา ๒๔ มาใช้บังคับโดยอนุโลม (ร่างมาตรา ๒๖)

๖) กำหนดให้มี “คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์กรุงเทพมหานคร” โดยกำหนดองค์ประกอบให้ผู้ว่าราชการจังหวัดกรุงเทพมหานครหรือรองผู้ว่าราชการจังหวัดกรุงเทพมหานครเป็นประธานกรรมการ ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเลือกกันเอง ๑ คนเป็นรองประธานกรรมการ และกำหนดให้มีกรรมการโดยตำแหน่ง กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ และกรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์ จำนวนประเภทละ ๗ คน โดยให้ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาสังคม กรุงเทพมหานคร เป็นกรรมการและเลขานุการ และให้กรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์เลือกกันเอง ๑ คนเป็นเลขานุการร่วม รวมถึงให้แต่งตั้งข้าราชการในสำนักพัฒนาสังคม กรุงเทพมหานคร จำนวนไม่เกิน ๒ คนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ (ร่างมาตรา ๒๗)

๗) กำหนดให้มี “คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์จังหวัด” โดยกำหนดองค์ประกอบให้ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือรองผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธานกรรมการ ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเลือกกันเอง ๑ คนเป็นรองประธานกรรมการ และกำหนดให้มีกรรมการโดยตำแหน่ง กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ และกรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์ จำนวนประเภทละ ๗ คน โดยให้ผู้อำนวยการศูนย์ประสานงานส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์จังหวัด เป็นกรรมการและเลขานุการ และให้กรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์เลือกกันเอง ๑ คนเป็นเลขานุการร่วม รวมถึงให้ประธานคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์จังหวัดแต่งตั้งข้าราชการในจังหวัดจำนวนไม่เกิน ๒ คนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ (ร่างมาตรา ๒๘)

๘) กำหนดให้นำหลักการเรื่องวาระการดำรงตำแหน่ง การพ้นจากตำแหน่งตามวาระ การพ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระ การแต่งตั้งกรรมการแทน และการปฏิบัติหน้าที่มาใช้กับกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ และกรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์ ในคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์กรุงเทพมหานครและคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์จังหวัดโดยอนุโลม รวมถึงให้นำหลักการเรื่องการประชุมและการตั้งคณะอนุกรรมการมาใช้ได้โดยอนุโลมด้วย (ร่างมาตรา ๒๙ และร่างมาตรา ๓๐)

๙) กำหนดให้คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์กรุงเทพมหานครและคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์จังหวัดมีหน้าที่และอำนาจเสนอความเห็นต่อคณะกรรมการเกี่ยวกับนโยบาย มาตรการ ระเบียบเพื่อส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ ให้คำปรึกษา แนะนำ ประสานงานกับหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน สืบสวนและจัดทำข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มชาติพันธุ์ และปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง (ร่างมาตรา ๓๐)

๔. สภากลุ่มชาติพันธุ์ (หมวด ๓)

๑) กำหนดให้มี “สภากลุ่มชาติพันธุ์” ประกอบด้วยสมาชิกซึ่งมาจากกลุ่มชาติพันธุ์ที่ได้ขึ้นทะเบียนไว้กับสภากลางคะแนนเลือกกันเองในแต่ละกลุ่ม จำนวนกลุ่มละไม่เกิน ๕ คน การเลือกกันเองให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ประธานสภากลุ่มชาติพันธุ์กำหนด โดยคำนึงถึงสัดส่วนที่เหมาะสมทั้งเพศชาย เพศหญิง เพศสภาพ ตัวแทนเยาวชน ความเท่าเทียมภายในระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์และมีความสอดคล้องทางวัฒนธรรม ทั้งนี้ ให้ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน) ทำหน้าที่เป็นสำนักงานสภากลุ่มชาติพันธุ์ (ร่างมาตรา ๓๑ และร่างมาตรา ๔๘)

๒) กำหนดเรื่องคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของสมาชิกสภากลุ่มชาติพันธุ์ โดยต้องมีสัญชาติไทยหรือเป็นบุคคลที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย มีอายุไม่ต่ำกว่า ๑๘ ปีบริบูรณ์ และไม่เป็นบุคคลล้มละลาย คนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ (ร่างมาตรา ๓๓)

๓) กำหนดให้สมาชิกมีวาระการดำรงตำแหน่ง ๔ ปีนับแต่ประกาศรายชื่อในราชกิจจานุเบกษา และอาจได้รับการคัดเลือกใหม่ได้ แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกิน ๒ วาระมิได้ โดยสมาชิกซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระต้องปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าสมาชิกซึ่งได้รับการคัดเลือกใหม่จะเข้ารับหน้าที่ รวมถึงกำหนดให้สมาชิกพ้นจากตำแหน่งนอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ ได้แก่ ตาย ลาออก ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้าม ขาดประชุมโดยไม่มีเหตุอันควรและไม่ได้รับอนุญาตจากประธานสภา ๓ ครั้งติดต่อกัน สภามีมติด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่า ๒ ใน ๓ ของจำนวนสมาชิกเท่าที่มีอยู่ให้ถอดถอนเพราะบกพร่องหรือไม่สุจริตต่อหน้าที่ และถูกถอดถอนโดยกลุ่มชาติพันธุ์ที่คัดเลือกกันเองตามที่กำหนดในหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกและถอดถอนสมาชิก (ร่างมาตรา ๓๔ และร่างมาตรา ๓๕)

๔) กำหนดเรื่องการประชุมสภากลุ่มชาติพันธุ์ โดยให้มีการประชุมครั้งแรกภายใน ๖๐ วันนับแต่มีการประกาศรายชื่อสมาชิกในราชกิจจานุเบกษา ซึ่งการประชุมสามัญสภาอย่างน้อยต้องมีปีละ ๒ ครั้ง ส่วนการประชุมวิสามัญสภาให้ประชุมเมื่อสมาชิกเข้าชื่อกันไม่น้อยกว่า ๑ ใน ๕ ของจำนวนสมาชิกสภาทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ขอให้มีการประชุมสภา หรือมีเหตุจำเป็นอันมิอาจเพิกเฉยได้ ทั้งนี้ การประชุมสภาต้องเปิดเผย และต้องมีสมาชิกลงมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของสมาชิกเท่าที่มีอยู่ จึงจะเป็นองค์ประชุม (ร่างมาตรา ๓๖ และร่างมาตรา ๓๗)

๕) กำหนดให้สภากลุ่มชาติพันธุ์เชิญหน่วยงานของรัฐ หน่วยงานเอกชนหรือบุคคลใดมาให้ข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็น หรือให้ส่งเอกสารหรือข้อมูลเพื่อประกอบการพิจารณาได้ (ร่างมาตรา ๓๘)

๖) กำหนดให้สมาชิกสภากลุ่มชาติพันธุ์ คณะกรรมการ คณะอนุกรรมการ และคณะทำงานที่สภาแต่งตั้งได้รับเบี้ยประชุมและค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา (ร่างมาตรา ๓๙)

๗) กำหนดให้สภากลุ่มชาติพันธุ์มีอำนาจตราข้อบังคับการประชุมหรือข้อบังคับอื่นที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานของสภาได้ (ร่างมาตรา ๔๐)

๘) กำหนดเรื่องหน้าที่และอำนาจของสภากลุ่มชาติพันธุ์ โดยให้เสนอนโยบาย มาตรการ ส่งเสริมและคุ้มครองต่อคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์แห่งชาติ เป็นศูนย์กลางการประสานงาน แลกเปลี่ยน เรียนรู้ ประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารของกลุ่มชาติพันธุ์ ส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและสิทธิกลุ่มชาติพันธุ์ สร้างความร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อจัดทำแผนงาน โครงการ กิจกรรม รวมถึงปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง (ร่างมาตรา ๔๑)

๙) กำหนดให้สภากลุ่มชาติพันธุ์มี “คณะกรรมการสภากลุ่มชาติพันธุ์” ประกอบด้วยประธานสภา ๑ คน ซึ่งดำเนินการเลือกจากการประชุมสภาครั้งแรก รองประธานสภา ๕ คน ซึ่งให้สมาชิกสภากลุ่มชาติพันธุ์แต่ละภูมิภาคเสนอรายชื่อตัวแทนเป็นหญิง ๑ คน และชาย ๑ คน เพื่อให้ที่ประชุมเลือกเลขานุการสภา ๑ คน ซึ่งประธานสภาเสนอชื่อให้ที่ประชุมสภารับรอง และกรรมการสภา ๑๕ คน ซึ่งให้สมาชิกสภากลุ่มชาติพันธุ์คัดเลือกกันเองตามสัดส่วนจากแต่ละภูมิภาค กลุ่มชาติพันธุ์ เพศและเยาวชน ทั้งนี้ ให้คณะกรรมการสภากลุ่มชาติพันธุ์มีการประชุมตามภารกิจอย่างน้อย ๒ เดือนต่อครั้งโดยให้ประธานสภาเป็นผู้เรียกประชุม (ร่างมาตรา ๔๒ และร่างมาตรา ๔๓)

๑๐) กำหนดให้สภากลุ่มชาติพันธุ์มี “คณะผู้อาวุโสสภากลุ่มชาติพันธุ์” จำนวน ๑๕ คน โดยคำนึงถึงสัดส่วนที่เหมาะสมทั้งเพศชาย เพศหญิง และเพศสภาพ และให้กระจายสัดส่วนไปตามกลุ่มชาติพันธุ์ และภูมิภาค โดยคณะกรรมการสภากลุ่มชาติพันธุ์เสนอชื่อให้ที่ประชุมสภารับรอง ซึ่งมีการกำหนดคุณสมบัติทางด้านความรู้ ความประพฤติ และต้องเป็นกลุ่มชาติพันธุ์หรือผู้ที่ทำประโยชน์ให้กับกลุ่มชาติพันธุ์ รวมถึงได้กำหนดหน้าที่และอำนาจในการให้คำปรึกษาแก่สมาชิกสภา คณะกรรมการ คณะอนุกรรมการ คณะทำงาน และสำนักงานสภาในเรื่องต่าง ๆ และการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท (ร่างมาตรา ๔๔ ร่างมาตรา ๔๕ และร่างมาตรา ๔๖)

๕. บทลงโทษ (หมวด ๔)

- กำหนดโทษสำหรับผู้ใดที่ฝ่าฝืนมาตรา ๑๐ วรรคแรก กรณีห้ามมิให้โฆษณาหรือเผยแพร่ทางสื่อมวลชนหรือสื่อสารสนเทศอันเป็นการเหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือเลือกปฏิบัติโดยทางเชื้อชาติต่อกลุ่มชาติพันธุ์ โดยระวางโทษปรับไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท หรือทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ในกลุ่มชาติพันธุ์ (ร่างมาตรา ๔๙)

๖. บทเฉพาะกาล

๑) กำหนดให้กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ สืบและจัดทำข้อมูลสำคัญต่าง ๆ ของกลุ่มชาติพันธุ์ โดยกระบวนการมีส่วนร่วมของกลุ่มชาติพันธุ์ ภายใน ๓๖๐ วันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๕๐)

๒) กำหนดให้ศูนย์พัฒนาราชภูรบนพื้นที่สูง กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ปฏิบัติหน้าที่เป็นศูนย์ประสานงานส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ จนกว่าจะมีการโอนบรรดาการบริหารจัดการต่าง ๆ ของศูนย์พัฒนาราชภูรบนพื้นที่สูงไปยังศูนย์ประสานงานส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์แล้วเสร็จ (ร่างมาตรา ๕๑)

๓) กำหนดให้กระทรวงวัฒนธรรมจัดตั้งสภากลุ่มชาติพันธุ์ให้แล้วเสร็จภายใน ๑๘๐ วันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ทั้งนี้ องค์กรประกอบ หลักเกณฑ์ และวิธีการได้มาซึ่งสมาชิกสภากลุ่มชาติพันธุ์ ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมกำหนด (ร่างมาตรา ๕๒)

๒. ผู้เกี่ยวข้องที่ได้รับหรืออาจได้รับผลกระทบจากร่างพระราชบัญญัติ

๒.๑ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

๒.๒ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม

๒.๓ ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

๒.๔ ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม

๒.๕ อธิบดีกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ

๒.๖ ผู้อำนวยการศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน)

๒.๗ ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร

๒.๘ ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาสังคม กรุงเทพมหานคร

๒.๙ ตำแหน่งอื่น ๆ ที่เป็นองค์ประกอบของคณะกรรมการชุดต่าง ๆ

๑) กรรมการโดยตำแหน่งของคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ คือ

(๑) ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี

(๒) ปลัดกระทรวงมหาดไทย

(๓) ปลัดกระทรวงยุติธรรม

(๔) ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

(๕) ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๒) กรรมการโดยตำแหน่งของคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์กรุงเทพมหานคร คือ

(๑) ผู้แทนสถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน

(๒) ผู้แทนกรมการปกครอง

- (๓) ผู้แทนกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ
- (๔) ผู้แทนสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ
- (๕) ผู้แทนสำนักงานปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- (๖) ผู้แทนศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน)
- (๗) ผู้แทนกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ

๓) กรรมการโดยตำแหน่งของคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์จังหวัด คือ

- (๑) นายองค์การบริหารส่วนจังหวัด
- (๒) พัฒนาการจังหวัด
- (๓) ยุติธรรมจังหวัด
- (๔) ศึกษาธิการจังหวัด
- (๕) ผู้อำนวยการสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด
- (๖) วัฒนธรรมจังหวัด
- (๗) พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด

๔) ผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งปฏิบัติหน้าที่แต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิของคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์จังหวัด

๒.๑๐ องค์การภาคประชาสังคมที่เกี่ยวข้อง

๒.๑๑ ประชาชนกลุ่มชาติพันธุ์

๒.๑๒ ประชาชนทั่วไป

๓. ประเด็นการรับฟังความคิดเห็น

๓.๑ ท่านเห็นด้วยกับการให้มีกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เพื่อให้เป็นไปอย่างสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗๐ หรือไม่ อย่างไร

๓.๒ ท่านเห็นด้วยกับการกำหนดห้ามมิให้มีการกระทำใดอันเป็นการเหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติโดยไม่เป็นธรรมต่อกลุ่มชาติพันธุ์ ทั้งที่เป็นการกระทำของผู้ใด หน่วยงานรัฐ หน่วยงานเอกชน รวมถึงห้ามมิให้มีการโฆษณาหรือเผยแพร่ทางสื่อมวลชนหรือสื่อสารสนเทศในการกระทำดังกล่าว หรือไม่ อย่างไร

๓.๓ ท่านเห็นด้วยกับการกำหนดให้มี “คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์แห่งชาติ” โดยมีการกำหนดองค์ประกอบของคณะกรรมการ วาระการดำรงตำแหน่ง หน้าที่และอำนาจ การตั้งคณะอนุกรรมการ รวมถึงให้กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการ หรือไม่ อย่างไร

๓.๔ ท่านเห็นด้วยกับการกำหนดให้คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์สามารถมีคำสั่งเพิกถอนการกระทำ หรือห้ามมิให้กระทำการที่เกี่ยวข้องกับการเหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติต่อกลุ่มชาติพันธุ์ตามที่กลุ่มชาติพันธุ์ร้องขอ และให้คำสั่งเป็นที่สุด หรือไม่ อย่างไร

๓.๕ ท่านเห็นด้วยกับการกำหนดให้การกระทำซึ่งเหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติต่อกลุ่มชาติพันธุ์สามารถฟ้องศาลเพื่อเรียกค่าเสียหายฐานละเมิดได้ และหากเป็นการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงให้ศาลกำหนดค่าเสียหายเชิงลงโทษไม่เกินสี่เท่าของค่าเสียหายที่แท้จริง หรือไม่ อย่างไร

๓.๖ ท่านเห็นด้วยกับการกำหนดให้มี “คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ กรุงเทพมหานคร” โดยมีการกำหนดองค์ประกอบของคณะกรรมการ หน้าที่และอำนาจ และให้ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาสังคม กรุงเทพมหานคร เป็นเลขานุการ หรือไม่ อย่างไร

๓.๗ ท่านเห็นด้วยกับการกำหนดให้มี “คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์จังหวัด” โดยมีการกำหนดองค์ประกอบของคณะกรรมการ หน้าที่และอำนาจ และให้ผู้อำนวยการศูนย์ประสานงานส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์จังหวัด เป็นเลขานุการ หรือไม่ อย่างไร

๓.๘ ท่านเห็นด้วยกับการกำหนดให้มี “สภากลุ่มชาติพันธุ์” โดยกำหนดให้มีการขึ้นทะเบียนกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ คุณสมบัติและลักษณะต้องห้าม วาระการดำรงตำแหน่ง หน้าที่และอำนาจ การมีคณะกรรมการสภา คณะผู้อาวุโสสภา รวมถึงการให้ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน) ทำหน้าที่เป็นสำนักงาน หรือไม่ อย่างไร

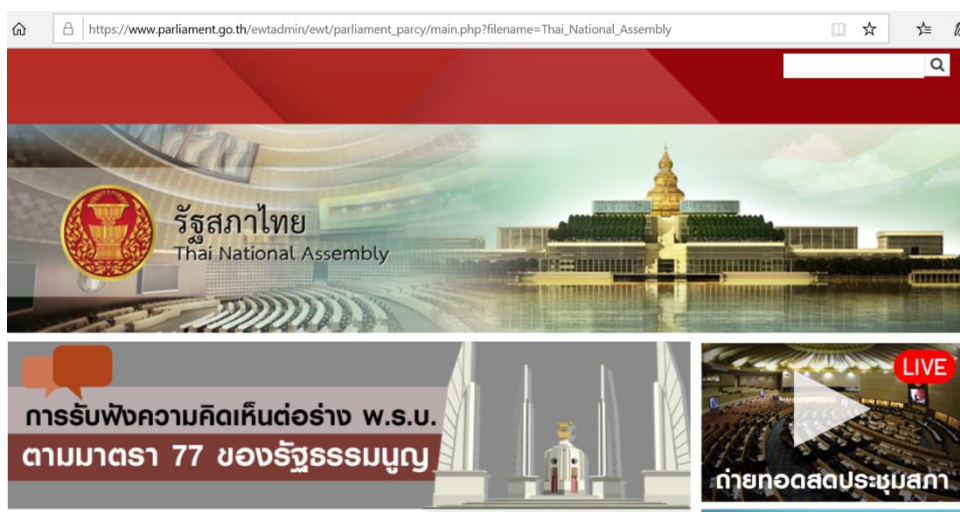
๓.๙ ท่านเห็นด้วยกับร่างกฎหมายฉบับนี้ที่กำหนดให้มีการโอนบรรดาการบริหารจัดการของศูนย์พัฒนาราชภูมรบนพื้นที่สูง กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ไปยัง “ศูนย์ประสานงานส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์” หรือไม่ อย่างไร

๔. ระยะเวลาและวิธีการการรับฟังความคิดเห็น

๔.๑ ระยะเวลาในการรับฟังความคิดเห็น วันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๖๔ ถึงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๖๔ รวมระยะเวลา จำนวน ๑๑๕ วัน นับจากวันขึ้นเว็บไซต์ ถึงวันปิดการรับฟัง

๔.๒ วิธีการรับฟังความคิดเห็น

(๑) ผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภา www.parliament.go.th

ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ พ.ศ.
นายณัฐพล สืบศักดิ์วงศ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กับคณะ

รับฟังตั้งแต่วันที่ 17 สิงหาคม 2564 ถึงวันที่ 9 ธันวาคม 2564

สถานะ: **ปิดรับความคิดเห็น**

ขณะนี้ไม่มีผู้แสดงความเห็นแล้ว 73 คน

ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ พ.ศ. ...

ประเภทร่าง เสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร **เป็นร่างการเจิม**

เสนอโดย นายณัฐพล สืบศักดิ์วงศ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กับคณะ

(๒) ส่งประเด็นไปรับฟังผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรง คือ

- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม
- ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
- ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม
- ปลัดกระทรวงมหาดไทย
- อธิบดีกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ
- ผู้อำนวยการศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน)
- ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร
- ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาสังคม กรุงเทพมหานคร
- ประธานมูลนิธิสืบสานวัฒนธรรม (CrCF)
- นายกสมาคมศูนย์รวมการศึกษาและวัฒนธรรมของชาวไทยภูเขาในประเทศไทย (IMPECT)
- เลขาธิการมูลนิธิชนเผ่าพื้นเมืองเพื่อการศึกษาและสิ่งแวดล้อม (IPF)
- ประธานมูลนิธิภูมิปัญญาชาติพันธุ์ (WISE)
- นายกสมาคมสร้างเสริมสุขภาวะชุมชนชาติพันธุ์ (สสช.)
- ประธานมูลนิธิพัฒนาชนกลุ่มน้อยและชาติพันธุ์ (พชช.)
- ประธานกรรมการเครือข่ายสตรีชนเผ่าแห่งประเทศไทย (คสช.)
- ประธานกรรมการเครือข่ายเด็กและเยาวชนชนเผ่าพื้นเมือง (TKN)
- ประธานกรรมการเครือข่ายกะเหรี่ยงเพื่อวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม (KNCE)
- ประธานกรรมการเครือข่ายชาติพันธุ์ชาวเล

๕ สรุปผลการรับฟังความคิดเห็น

๕.๑ ข้อมูลทั่วไปผู้ร่วมแสดงความคิดเห็น

จากระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภา www.parliament.go.th จำนวน ๗๓ คน ซึ่งเป็นองค์กรภาคประชาสังคม จำนวน ๑ คน ประชาชนกลุ่มชาติพันธุ์ จำนวน ๓๐ คน และประชาชนทั่วไป จำนวน ๔๒ คน โดยมีการระบอบอาชีพคือ รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน ๓ คน ข้าราชการบำนาญ จำนวน ๑ คน ค้าขาย/ทำธุรกิจส่วนตัว จำนวน ๕ คน เกษตรกร จำนวน ๑๙ คน รับจ้าง จำนวน ๕ คน นักเรียน/นักศึกษา จำนวน ๒๗ คน และอื่น ๆ จำนวน ๑๓ คน

จากการส่งประเด็นไปรับฟังผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรง

ส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐ ได้แสดงความคิดเห็นมี จำนวน ๔ ราย คือ กระทรวงวัฒนธรรม ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน) กระทรวงมหาดไทย และสำนักพัฒนาสังคม กรุงเทพมหานคร ทั้งนี้ หน่วยงานภาคประชาสังคม จำนวน ๑๐ หน่วยงาน ที่มีการส่งประเด็นไปรับฟังผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรงได้ร่วมแสดงความคิดเห็นระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภา www.parliament.go.th

๕.๒ ผลการรับฟัง

ผลการรับฟังผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภา www.parliament.go.th และจากการส่งประเด็นไปรับฟังผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรง สรุปได้เป็นรายประเด็นดังนี้

๑. ท่านเห็นด้วยกับการให้มีกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เพื่อให้เป็นไปอย่างสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๗๐ หรือไม่ อย่างไร

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>ผู้แสดงความคิดเห็นจากเว็บไซต์ จำนวน ๗๐ คน เห็นด้วยกับการมีกฎหมายนี้ โดยมีความเห็นบางส่วน คือ</p> <ul style="list-style-type: none">- เนื่องจากหลักฐานทางประวัติศาสตร์แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า บริเวณที่เรียกว่าประเทศไทยเป็นประเทศที่เกิดขึ้นมาจากบุคคลหลายเผ่าพันธุ์- ประชาชนทุกคนที่อาศัยอยู่ในประเทศควรมีสติธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานอย่างเท่าเทียมกัน- เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่ควรได้รับ- ควรมีพระราชบัญญัติเฉพาะกลุ่มชาติพันธุ์เพื่อคุ้มครองวิถีชีวิต ประเพณี วัฒนธรรม หรือพื้นที่จิตวิญญาณ เพราะเป็นอัตลักษณ์ที่มีลักษณะเฉพาะของกลุ่มชาติพันธุ์นั้น ๆ <p>(เว็บไซต์)</p>	<p>ผู้แสดงความคิดเห็นจากเว็บไซต์ จำนวน ๒ คน ไม่เห็นด้วยกับการมีกฎหมายนี้ โดยมีความเห็น คือ</p> <ul style="list-style-type: none">- กฎหมายดังกล่าวเป็นการให้สิทธิกลุ่มบุคคลหนึ่งเป็นการเฉพาะ ทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันในสังคม ซึ่งกฎหมายทั่วไปสามารถใช้ได้โดยปกติกับคนไทยทุกคนอยู่แล้ว ดังนั้น กฎหมายจึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องตราขึ้น- ตามกฎหมายของรัฐธรรมนูญแห่งประเทศไทย ทุกคนมีความเสมอภาคเท่าเทียมกัน การจะมีกฎหมายคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ กลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ย่อมไม่เกิดความเป็นธรรมกับคนส่วนใหญ่ของประเทศ สร้างความเลื่อมล้ำให้กับคนในชาติ อาจทำให้เกิดปัญหาในระยะยาว เกิดความแตกสามัคคีได้ เพราะฉะนั้นจึงไม่เห็นด้วย และขอคัดค้านการออกกฎหมายฉบับดังกล่าว <p>(เว็บไซต์)</p>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>เห็นด้วยกับหลักการของร่างพระราชบัญญัตินี้ เพราะเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗๐ ที่ระบุว่า “รัฐพึงส่งเสริมและให้ความคุ้มครองชาวไทย กลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ให้มีสิทธิดำรงชีวิตในสังคมตาม วัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิตดั้งเดิมตามความ สมัยครใจได้อย่างสงบสุข ไม่ถูกรบกวน ทั้งนี้ เท่าที่ ไม่เป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี ของประชาชน หรือเป็นอันตรายต่อความมั่นคงของรัฐ หรือสุขภาพอนามัย” <i>(กระทรวงวัฒนธรรม)</i></p>	
<p>เห็นด้วยกับหลักการของร่างพระราชบัญญัตินี้ เพราะเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗๐ ที่ระบุว่า “รัฐพึงส่งเสริมและให้ความคุ้มครองชาวไทย กลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ให้มีสิทธิดำรงชีวิตในสังคมตาม วัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิตดั้งเดิมตามความ สมัยครใจได้อย่างสงบสุข ไม่ถูกรบกวน ทั้งนี้ เท่าที่ ไม่เป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี ของประชาชน หรือเป็นอันตรายต่อความมั่นคงของรัฐ หรือสุขภาพอนามัย” <i>(ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน))</i></p>	
<p>เห็นด้วยในหลักการของร่างพระราชบัญญัติส่งเสริม และคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ พ.ศ. เนื่องจากเป็น ร่างกฎหมายที่จะส่งเสริมและให้ความคุ้มครองชาวไทย กลุ่มชาติพันธุ์ ให้มีความสามารถในการพึ่งพาตนเอง มีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และมีโอกาสในการเข้ามา มีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศอย่างแท้จริง อันสอดคล้องกับหลักการตาม มาตรา ๗๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย <i>(กระทรวงมหาดไทย)</i></p>	

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>เห็นด้วยกับการให้มีกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ตามร่างพระราชบัญญัติ ซึ่งมีความสอดคล้องตามมาตรา ๗๐ ที่บัญญัติให้รัฐพึงส่งเสริมและให้ความคุ้มครองชาวไทยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ให้มีสิทธิดำรงชีวิตในสังคมตามวัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิตดั้งเดิมตามความสมัครใจ ได้อย่างสงบสุข ไม่ถูกรบกวน ทั้งนี้เท่าที่ไม่เป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเป็นอันตรายต่อความมั่นคงของรัฐ หรือสุขภาพอนามัย โดยเฉพาะกับการแก้ไขปัญหาใน“กลุ่มชาติพันธุ์” เช่น ชนเผ่าอาข่า จังหวัดเชียงราย ชนเผ่ากระเหรี่ยง ปกาเกอญอ อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก ชาวกระเหรี่ยงบ้านบางกลอย อำเภอแก่งกระจาง จังหวัดเพชรบุรี ชาวกระเหรี่ยงไผ่ล่ว อำเภอสังขละบุรี จังหวัดกาญจนบุรี โดยส่วนใหญ่กลุ่มชาติพันธุ์จะอาศัยอยู่ตามแนวเทือกเขา พื้นที่ป่า ในลักษณะเป็นชนกลุ่มน้อย ส่วนมากจะพบตามภาคเหนือ เช่น จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดเชียงราย จังหวัดแม่ฮ่องสอน จังหวัดลำปาง จังหวัดตาก จังหวัดน่าน หรือจังหวัดที่มีรอยต่อตะเข็บชายแดน ภาคเหนือ ภาคตะวันตก ภาคตะวันออก ภาคตะวันออก เชียงเหนือ และภาคใต้ โดยกลุ่มชาติพันธุ์เป็นกลุ่มมีความเสี่ยงและภาวะวิกฤตประสบปัญหาการจำกัดสิทธิความเป็นพลเมืองและการเมืองการปกครอง ปัญหาในกระบวนการพิสูจน์และขอสัญชาติไทยของกลุ่มผู้ไร้รัฐและกลุ่มชาติพันธุ์ เนื่องจากยังไม่ได้เป็นพลเมืองไทย ไม่ได้รับสัญชาติไทย จึงเป็นคนนอกกฎหมายไร้รัฐ ไม่มีความมั่นคงด้านที่อยู่อาศัยการประกอบอาชีพ ที่ดินที่ทำกินและมักถูกกล่าวหาว่าบุกรุกป่าไม้เขตอุทยาน ส่งผลให้เกิดการถูกขูดรีดเรียกรับสินบนเพื่อแลกกับผลประโยชน์ อีกทั้งไม่สามารถเข้าถึงสิทธิและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรเท่าเทียมกับพลเมืองไทยทั่วไป เช่น การถือครองเอกสารสิทธิ์ครอบครองที่ดิน การเข้าถึงสวัสดิการของรัฐต่าง ๆ ขาดโอกาสและเข้าไม่ถึงระบบทางการศึกษา โดยเฉพาะในถิ่นทุรกันดารที่ห่างไกล ถูกจำกัดสิทธิในการเดินทางเนื่องจากเป็นบุคคลผิดกฎหมายเข้าไม่ถึงบริการสาธารณสุขไม่ได้รับความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างพลเมืองไทยกับกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ เช่น</p>	

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>มีอคติด้านเชื้อชาติ ภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่าง ตลอดจนไม่ได้รับการส่งเสริมอนุรักษภูมิปัญญาท้องถิ่น และวิถีวัฒนธรรมอันเป็นอัตลักษณ์ของกลุ่มชาติพันธุ์ ในแต่ละพื้นที่ เป็นต้น ทั้งนี้ ควรช่วยเหลือให้ได้รับ สัญชาติเป็นการเร่งด่วนเพื่อให้มีสิทธิในการดำรงชีวิต ในฐานะพลเมืองไทย ให้สามารถเข้าถึงสวัสดิการของรัฐ อย่างทั่วถึงและลดความเหลื่อมล้ำสามารถพัฒนาการ พึ่งพาและการจัดการตนเองได้โดยใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น หรือวัฒนธรรมการดูแลรักษาอนุรักษ และจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้อย่างสมดุล และยั่งยืน (สำนักพัฒนาสังคม กรุงเทพมหานคร)</p>	

๒. ท่านเห็นด้วยกับการกำหนดห้ามมิให้มีการกระทำใดอันเป็นการเหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติโดยไม่เป็นธรรมต่อกลุ่มชาติพันธุ์ ทั้งที่เป็นการกระทำของผู้ใด หน่วยงานรัฐ หน่วยงานเอกชน รวมถึงห้ามมิให้มีการโฆษณาหรือเผยแพร่ทางสื่อมวลชนหรือสื่อสารสนเทศในการกระทำ ดังกล่าว หรือไม่ อย่างไร

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>ผู้แสดงความคิดเห็นจากเว็บไซต์ จำนวน ๗๑ คน เห็นด้วยกับกรณีนี้ โดยมีความเห็นบางส่วน คือ</p> <ul style="list-style-type: none"> - กลุ่มชาติพันธุ์ก็มีสถานะความเป็นมนุษย์ อย่างเท่าเทียมกันกับบุคคลอื่น ๆ - ทุก ๆ คนมีหน้าที่รักษาเสรีภาพในการที่จะรักษา สิทธิที่จะไม่ถูกให้มีการกระทำใดอันเป็นการเหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติ โดยไม่เป็นธรรมต่อกลุ่มชาติพันธุ์ ทั้งที่เป็นการกระทำ ของผู้ใด หน่วยงานรัฐ หน่วยงานเอกชน รวมถึง ห้ามมิให้มีการโฆษณาหรือเผยแพร่ทางสื่อมวลชน หรือสื่อสารสนเทศ ควรได้รับการคุ้มครองสิทธิตาม กฎหมายด้วย - ประชาชนทุกคนที่อาศัยอยู่ในประเทศควรได้รับ สิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานอย่างเท่าเทียมกัน - เพื่อคุ้มครองสิทธิให้แก่ประชาชนที่เป็น กลุ่มชาติพันธุ์ 	<p>ผู้แสดงความคิดเห็นจากเว็บไซต์ จำนวน ๒ คน ไม่เห็นด้วยกับกรณีนี้ โดยมีความเห็นว่า คือ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ไม่สมควรมีกฎหมายดังกล่าว เพราะกฎหมาย ที่มีอยู่เพียงพอแล้ว - ทุกคนต้องเคารพกฎหมาย และเคารพสิทธิของ บุคคลอื่นด้วย โดยไม่จำเป็นต้องมีกฎหมายคุ้มครอง กลุ่มชาติพันธุ์เป็นการเฉพาะแต่อย่างใด (เว็บไซต์)

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>- เห็นด้วยกับการกำหนดบทลงโทษหากมีการเหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติโดยไม่เป็นธรรมต่อกลุ่มชาติพันธุ์ (เว็บไซต์)</p>	
<p>เห็นด้วยตามที่กำหนด เนื่องจากสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ ซึ่งระบุไว้ในมาตรา ๔ ว่า "ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง" และมาตรา ๒๕ ถึง ๔๙ ได้บัญญัติขอบเขตของสิทธิเฉพาะในบางด้าน เช่น ความยุติธรรมทางอาญา การศึกษา การไม่เลือกปฏิบัติ ศาสนา และเสรีภาพในการแสดงออก เป็นต้น (สำนักพัฒนาสังคม กรุงเทพมหานคร)</p>	

๓. ท่านเห็นด้วยกับการกำหนดให้มี “คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์แห่งชาติ” โดยมีการกำหนดองค์ประกอบของคณะกรรมการ วาระการดำรงตำแหน่ง หน้าที่และอำนาจ การตั้งคณะกรรมการ รวมถึงให้กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการ หรือไม่ อย่างไร

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>ผู้แสดงความคิดเห็นจากเว็บไซต์ จำนวน ๖๘ คน เห็นด้วยกับกรณีนี้ โดยมีความเห็นบางส่วน คือ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ประชาชนทุกคนที่อาศัยอยู่ในประเทศควรได้รับสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานอย่างเท่าเทียมกัน - เห็นด้วย โดยควรมีคณะกรรมการกลางที่มาจากทุกฝ่าย (เว็บไซต์) 	<p>ผู้แสดงความคิดเห็นจากเว็บไซต์ จำนวน ๔ คน ไม่เห็นด้วยกับกรณีนี้ โดยมีความเห็น คือ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ควรให้กรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์มีบทบาทมากกว่านี้ - ไม่สมควรมีกฎหมายดังกล่าวเกิดขึ้น - ไม่เห็นด้วยกับการออกกฎหมายนี้ จึงไม่จำเป็นต้องมีคณะกรรมการดังกล่าว (เว็บไซต์)
<p>เห็นด้วยกับการมีคณะกรรมการฯ องค์ประกอบต่าง ๆ การแต่งตั้งผู้ดำเนินการ ในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อการทำหน้าที่ส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ ในกลุ่มยังขาดสัญชาติไร้รัฐ ไร้ซึ่งสิทธิต่าง ๆ จึงเป็นกลุ่มที่ต้องมีการดำเนินการในหลายมิติ เช่น การได้รับสัญชาติ และกระบวนการพิสูจน์สัญชาติ การได้รับสิทธิเป็นพลเมืองไทย การถือครองที่ดินและการเข้าถึงทรัพยากร ทูนาทาง</p>	

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>สังคมเพื่อช่วยเหลือกลุ่มผู้ด้อยโอกาส การสร้างความ เป็นธรรมในการเข้าถึงบริการสาธารณสุข การศึกษา และกระบวนการยุติธรรม จึงต้องอาศัยกลไกของ กฎหมายระเบียบข้อบังคับ และบริหารจัดการผ่านทาง หน่วยงานของกระทรวง ทบวง กรม ต่าง ๆ แต่เนื่องจาก มีความอ่อนไหวด้านความมั่นคงของประเทศและ ประชากร จึงมีหลายกระทรวงที่มีความเกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงมหาดไทย กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม กระทรวงวัฒนธรรม กระทรวง ยุติธรรม กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงสาธารณสุข ซึ่งสามารถมองความเชื่อมโยงได้ในหลายมิติ ขึ้นอยู่กับ สภาพปัญหาของกลุ่มชาติพันธุ์นั้น ๆ แต่สิ่งที่ต้องการ ทำให้เกิดแห่งสิทธิ คือ การได้รับสัญชาติ และ กระบวนการพิสูจน์สัญชาติ ดังนั้น กระทรวงที่สำคัญ มีความเร่งด่วนในการแก้ไขปัญหาและสมควร เป็นเลขานุการคณะกรรมการ คือ กระทรวงมหาดไทย ส่วนกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคง ของมนุษย์ ควรเป็นหน่วยงานรองรับในการส่งเสริม และคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ ในกรณีที่ได้รับสัญชาติ แล้วแต่ยังเป็นผู้ประสบปัญหาด้อยโอกาส เช่น ด้านความเป็นอยู่การเข้าถึงโอกาสและสิทธิทาง สังคมต่าง ๆ เป็นต้น</p> <p><i>(สำนักพัฒนาสังคม กรุงเทพมหานคร)</i></p>	

๔. ท่านเห็นด้วยกับการกำหนดให้คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์สามารถมีคำสั่งเพิกถอนการกระทำ หรือห้ามมิให้กระทำการที่เกี่ยวข้องกับการเหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติต่อกลุ่มชาติพันธุ์ตามที่กลุ่มชาติพันธุ์ร้องขอ และให้คำสั่งเป็นที่สุด หรือไม่ อย่างไร

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>ผู้แสดงความคิดเห็นจากเว็บไซต์ จำนวน ๖๘ คน เห็นด้วยกับกรณีนี้ โดยมีความเห็นบางส่วน คือ</p> <ul style="list-style-type: none">- ประชาชนทุกคนที่อาศัยอยู่ในประเทศควรได้รับสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานอย่างเท่าเทียมกัน- หลายกรณีการเลือกปฏิบัติมักเกิดจากหน่วยงานของรัฐ คณะกรรมการฯ จึงควรมีอำนาจในการระงับยับยั้งได้ <p>(เว็บไซต์)</p>	<p>ผู้แสดงความคิดเห็นจากเว็บไซต์ จำนวน ๔ คน ไม่เห็นด้วยกับกรณีนี้ โดยมีความเห็น คือ</p> <ul style="list-style-type: none">- การมีคำสั่งดังกล่าวควรให้สภาผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์เป็นผู้ตัดสิน- มีกลไกปกติอยู่แล้ว หากมีใครดูหมิ่นเหยียดหยามสามารถใช้กฎหมายปกติในการฟ้องร้องต่อศาลได้- ไม่สมควรมีกฎหมายดังกล่าวเกิดขึ้น <p>(เว็บไซต์)</p>
	<p>ไม่เห็นด้วย เนื่องจากคำสั่งเพิกถอนการกระทำ หรือห้ามมิให้กระทำที่เกี่ยวข้องกับการเหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติต่อกลุ่มชาติพันธุ์ร้องขอ เช่น การเพิกถอนสิทธิที่ดินป่าอนุรักษ์ และการออกคำสั่งให้ได้รับสิทธิในที่ดินทำกิน การกำหนดโทษอันละเมิดนั้นควรเป็นไปตามคำสั่งในกระบวนการยุติธรรม (สำนักพัฒนาสังคม กรุงเทพมหานคร)</p>

๕. ท่านเห็นด้วยกับการกำหนดให้การกระทำซึ่งเหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติต่อกลุ่มชาติพันธุ์สามารถฟ้องศาลเพื่อเรียกค่าเสียหายฐานละเมิดได้ และหากเป็นการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงให้ศาลกำหนดค่าเสียหายเชิงลงโทษไม่เกินสี่เท่าของค่าเสียหายที่แท้จริง หรือไม่ อย่างไร

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>ผู้แสดงความคิดเห็นจากเว็บไซต์ จำนวน ๗๑ คน เห็นด้วยกับกรณีนี้ โดยมีความเห็นบางส่วน คือ</p> <ul style="list-style-type: none">- ทุก ๆ คนมีหน้าที่รักษาเสรีภาพในการที่จะรักษาสิทธิที่จะไม่ถูกให้มีการกระทำใดอันเป็นการเหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติ โดยไม่เป็นธรรมต่อกลุ่มชาติพันธุ์ ทั้งที่เป็นการกระทำของผู้ใด หน่วยงานรัฐ หน่วยงานเอกชน รวมถึงห้ามมิให้มีการโฆษณาหรือเผยแพร่ทางสื่อมวลชน	<p>ผู้แสดงความคิดเห็นจากเว็บไซต์ จำนวน ๒ คน ไม่เห็นด้วยกับประเด็นคำถามนี้ โดยมีความเห็น คือ</p> <ul style="list-style-type: none">- กฎหมายเกี่ยวกับการหมิ่นประมาท ให้ความคุ้มครองในเรื่องดังกล่าวอยู่แล้ว จึงไม่ควรมีกฎหมายหรือกลไกที่กำหนดให้เฉพาะกลุ่มชาติพันธุ์- ไม่สมควรมีกฎหมายดังกล่าวเกิดขึ้น <p>(เว็บไซต์)</p>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>หรือสื่อสารสนเทศ ควรได้รับการคุ้มครองสิทธิตามกฎหมายด้วย</p> <ul style="list-style-type: none"> - ประชาชนทุกคนที่อาศัยอยู่ในประเทศควรได้รับสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานอย่างเท่าเทียมกัน - เมื่อความเสียหายเกิดขึ้นแล้ว จึงสมควรที่จะต้องมีมาตรการเยียวยาเพื่อรักษาความเป็นธรรม และป้องกันการกระทำนองเดียวกันมิให้เกิดขึ้นอีก <p>(เว็บไซต์)</p>	
<p>เห็นด้วย เนื่องจากการกระทำซึ่งเหยียดหยามสร้างความเกลียดชัง หรือเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติต่อกลุ่มชาติพันธุ์ ซึ่งส่งผลกระทบต่อชีวิต จิตใจ ทรัพย์สิน และวิถีความเป็นอยู่ อันเป็นเหตุของการละเมิดต้องมีการดำเนินการในรูปแบบของคดีความ มีการกำหนดโทษที่หนัก เพื่อป้องกันการละเมิดต่อกลุ่มชาติพันธุ์ที่ได้รับการขึ้นทะเบียนควบคุมของสภากลุ่มชาติพันธุ์ตามกฎหมายจะกำหนด และกำหนดเป็นความผิดต่อกลุ่มชาติพันธุ์ที่ไม่ขึ้นทะเบียนควบคุม และเพื่อป้องกันการเกิดกลุ่มชาติพันธุ์ใหม่อย่างไม่มีสิ้นสุด</p> <p>(สำนักพัฒนาสังคม กรุงเทพมหานคร)</p>	

๖. ท่านเห็นด้วยกับการกำหนดให้มี “คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ กรุงเทพมหานคร” โดยมีการกำหนดองค์ประกอบของคณะกรรมการ หน้าที่และอำนาจ และให้ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาสังคม กรุงเทพมหานคร เป็นเลขานุการ หรือไม่ อย่างไร

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>ผู้แสดงความคิดเห็นจากเว็บไซต์ จำนวน ๗๑ คน เห็นด้วยกับกรณีนี้ โดยมีความเห็นบางส่วน คือ</p> <ul style="list-style-type: none"> - เห็นว่ามีความเหมาะสมแล้ว - ประชาชนทุกคนที่อาศัยอยู่ในประเทศควรได้รับสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานอย่างเท่าเทียมกัน - ในกรุงเทพฯ ก็มีกลุ่มชาติพันธุ์ที่อยู่กันเป็นชุมชนด้วย จึงพึงได้รับการคุ้มครองและส่งเสริมโดยกฎหมายนี้ <p>(เว็บไซต์)</p>	<p>ผู้แสดงความคิดเห็นจากเว็บไซต์ จำนวน ๒ คน ไม่เห็นด้วยกับประเด็นคำถามนี้ โดยมีความเห็น คือ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ประชาชนทุกกลุ่ม ทุกคนมีความเสมอภาคเท่าเทียมกัน หากมีคณะกรรมการดังกล่าวจะยิ่งสร้างความขัดแย้งให้คนในสังคมมากยิ่งขึ้น ทุกคนในชาติต้องปฏิบัติตามกฎหมายภายใต้บรรทัดฐานเดียวกัน จะมีการคุ้มครอง ยกเว้น หรือให้สิทธิเฉพาะกลุ่มชาติพันธุ์ย่อมขัดกับหลักรัฐธรรมนูญของไทย - ไม่สมควรมีกฎหมายดังกล่าวเกิดขึ้น <p>(เว็บไซต์)</p>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
	<p>ไม่เห็นด้วยเนื่องจากประชากรในกรุงเทพมหานคร เป็นพลเมืองไทย สามารถเข้าถึงสวัสดิการของ กรุงเทพมหานคร ภาครัฐกระทรวงต่าง ๆ และภาคเอกชน ได้อย่างทั่วถึง ได้รับความคุ้มครองสิทธิและเข้าถึง กระบวนการยุติธรรมตามที่มีกฎหมายต่าง ๆ กำหนดแล้ว จึงไม่สมควรมีกระบวนการส่งเสริมและคุ้มครอง กลุ่มชาติพันธุ์ในกรุงเทพมหานคร และการตีตราว่า เป็นกลุ่มชาติพันธุ์นั้น มักจะมีนัยความหมายไปในทางเหยียดหยามและมีอคติในกลุ่มนั้น ๆ</p> <p><i>(สำนักพัฒนาสังคม กรุงเทพมหานคร)</i></p>

๗. ท่านเห็นด้วยกับการกำหนดให้มี “คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์จังหวัด” โดยมีการกำหนดองค์ประกอบของคณะกรรมการ หน้าที่และอำนาจ และให้ผู้อำนวยการศูนย์ประสานงานส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์จังหวัด เป็นเลขานุการ หรือไม่ อย่างไร

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>ผู้แสดงความคิดเห็นจากเว็บไซต์ จำนวน ๗๑ คน เห็นด้วยกับกรณีนี้ โดยมีความเห็นบางส่วน คือ</p> <ul style="list-style-type: none"> - คณะกรรมการจะสามารถช่วยดูแลกลุ่มชาติพันธุ์ในพื้นที่จังหวัดของตนได้ใกล้ชิดยิ่งขึ้น - เห็นว่ามีความเหมาะสมแล้ว - ประชาชนทุกคนที่อาศัยอยู่ในประเทศควรได้รับสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานอย่างเท่าเทียมกัน <p><i>(เว็บไซต์)</i></p>	<p>ผู้แสดงความคิดเห็นจากเว็บไซต์ จำนวน ๒ คน ไม่เห็นด้วยกับประเด็นคำถามนี้ โดยมีความเห็น คือ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ประชาชนทุกกลุ่ม ทุกคนมีความเสมอภาคเท่าเทียมกัน หากมีคณะกรรมการดังกล่าว ยิ่งสร้างความขัดแย้งให้คนในสังคมมากยิ่งขึ้น ทุกคนในชาติต้องปฏิบัติตามกฎหมายภายใต้บรรทัดฐานเดียวกัน จะมีการคุ้มครอง ยกเว้น หรือให้สิทธิเฉพาะกลุ่มชาติพันธุ์ย่อมขัดกับหลักรัฐธรรมนูญของไทย - ไม่สมควรมีกฎหมายดังกล่าวเกิดขึ้น <p><i>(เว็บไซต์)</i></p>
	<p>ไม่เห็นด้วย เนื่องจากกลุ่มชาติพันธุ์ในลักษณะชนกลุ่มน้อยไม่ได้มีปัญหาทั้ง ๗๗ จังหวัดส่วนใหญ่จะมีให้เห็นตามภาคเหนือ บนพื้นที่สูง และตามจังหวัดที่มีแนวตะเข็บชายแดนติดกับประเทศเพื่อนบ้าน เช่น พม่า ลาว กัมพูชา มาเลเซีย ซึ่งเป็นกลุ่มเสี่ยงและประสบภาวะวิกฤตยังไร้รัฐ ไร้สัญชาติ ไม่มีสิทธิการเข้าถึงสวัสดิการต่าง ๆ ดังนั้น การดำเนินการด้านกลุ่มชาติพันธุ์ควรคำนึงถึงด้านความมั่นคงของประเทศ และควรกำหนดเป็นภาวะเร่งด่วนเพื่อผลักดันในระดับนโยบายในกลุ่มชาติพันธุ์ ให้ได้รับสัญชาติเพื่อการเข้าถึง</p>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
	<p>สวัสดิการแห่งรัฐจากกระทรวงต่าง ๆ ได้อย่างทั่วถึง ในฐานะเป็นพลเมืองไทย ดังนั้นควรดำเนินการ เฉพาะจังหวัดที่ยังมีปัญหากลุ่มชาติพันธุ์เท่านั้น ซึ่งอาจแต่งตั้งเป็นลักษณะกลุ่มจังหวัดใกล้เคียงซึ่งจะมี กลุ่มชาติพันธุ์ที่ใกล้เคียงกัน และการตีตราพลเมือง ไทยของจังหวัดต่าง ๆ ว่าเป็นกลุ่มชาติพันธุ์มักจะมี นัยความหมายไปในทางเหยียดหยามและม้อคติใน กลุ่มนั้น ๆ (สำนักพัฒนาสังคม กรุงเทพมหานคร)</p>

๘. ท่านเห็นด้วยกับการกำหนดให้มี “สภากลุ่มชาติพันธุ์” โดยกำหนดให้มีการขึ้นทะเบียน กลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ คุณสมบัติและลักษณะต้องห้าม วาระการดำรงตำแหน่ง หน้าที่และอำนาจ การมี คณะกรรมการสภา คณะผู้อาวุโสสภา รวมถึงการให้ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน) ทำหน้าที่เป็น สำนักงาน หรือไม่ อย่างไร

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>ผู้แสดงความคิดเห็นจากเว็บไซต์ จำนวน ๗๑ คน เห็นด้วยกับกรณีนี้ โดยมีความเห็นบางส่วน คือ</p> <ul style="list-style-type: none"> - เห็นว่ามีความเหมาะสมแล้ว - สภากลุ่มชาติพันธุ์ดังกล่าวจะสามารถเป็น แกนกลางประสานงานให้เกิดการมีส่วนร่วมจาก กลุ่มสมาชิกอย่างกว้างขวาง ส่วนสำนักงานเลขานุการ ของสภากลุ่มชาติพันธุ์อาจเป็นศูนย์มานุษยวิทยา สิรินธร หรือเป็นกลไกที่จัดตั้งขึ้นใหม่ให้ทำหน้าที่ โดยตรงรับผิดชอบต่อสภากลุ่มชาติพันธุ์ของตน - ประชาชนทุกคนที่อาศัยอยู่ในประเทศควรได้รับ สิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานอย่างเท่าเทียมกัน <p>(เว็บไซต์)</p>	<p>ผู้แสดงความคิดเห็นจากเว็บไซต์ จำนวน ๒ คน ไม่เห็นด้วยกับประเด็นคำถามนี้ โดยมีความเห็น คือ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ประชาชนทุกกลุ่ม ทุกคนมีความเสมอภาค เท่าเทียมกัน หากมีคณะกรรมการดังกล่าว ยิ่งสร้างความขัดแย้งให้คนในสังคมมากยิ่งขึ้น ทุกคนในชาติ ต้องปฏิบัติตามกฎหมายภายใต้บรรทัดฐานเดียวกัน จะมีการคุ้มครอง ยกเว้น หรือให้สิทธิเฉพาะกลุ่มชาติพันธุ์ ย่อมขัดกับหลักรัฐธรรมนูญของไทย - ไม่สมควรมีกฎหมายดังกล่าวเกิดขึ้น <p>(เว็บไซต์)</p>
<p>เห็นด้วย เนื่องจากเป็นการรวมตัวของกลุ่มชาติพันธุ์ เป็นรูปแบบการพัฒนาโดยกำหนดผู้ประสบปัญหา เป็นศูนย์กลางในการพัฒนาสภากลุ่มชาติพันธุ์จะสามารถ เข้าใจในสภาพปัญหาได้ดีกว่ากลุ่มบุคคลภายนอก การกำหนดให้มีขึ้นทะเบียนกลุ่มชาติพันธุ์ เพื่อเป็นกลไก ในการขับเคลื่อนและติดตามผลในระดับนโยบายและ แนวทางปฏิบัติ เนื่องจากแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์จะมีความ เป็นอยู่และอัตลักษณ์ที่แตกต่างกันในแต่ละ พื้นที่ ส่วนการกำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้าม</p>	

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>วาระการดำรงตำแหน่ง หน้าที่และอำนาจนั้นเป็นรูปแบบสากลทั่วไปแต่ไม่ควรมีคณะกรรมการสภาคณะอาวุโสสภาเนื่องจากมีความซ้ำซ้อน โดยให้ใช้รูปแบบของคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ ตามประกอบร่างพระราชบัญญัตินี้ เป็นผู้กำกับดูแลแทนส่วนการกำหนดให้ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน) ทำหน้าที่เป็นสำนักงานนั้น มีความเห็นด้วยเนื่องจากเป็นหน่วยงานที่ได้ทำการศึกษาทางด้านชาติพันธุ์ ซึ่งชี้ให้เห็นคุณสมบัติทางชาติพันธุ์ต่าง ๆ พยายามค้นหาและอธิบายสถานะตัวตนทางสังคมและฐานะทางชาติพันธุ์ จากมุมมองของกลุ่มชาติพันธุ์ และทั้งบุคคลทั่วไปตามแนวคิดทฤษฎีทางมานุษยวิทยาตลอดจนทำการพัฒนาฐานข้อมูลกลุ่มชาติพันธุ์ในประเทศขึ้นใหม่ตามที่กลุ่มชาติพันธุ์ใช้ชื่อเรียกกลุ่มตนเอง หรือต้องการให้สังคมภายนอกเรียก ตลอดจนค้นคว้าวิจัยให้มีเนื้อหาทันสมัย แสดงให้เห็นพลวัตและอัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์ที่เกี่ยวข้องกับบริบทและการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมในปัจจุบันเป็นหน่วยงานที่สื่อสารกับสาธารณะให้บุคคลทั่วไปมีความเข้าใจเรื่องความหลากหลายทางชาติพันธุ์และรู้จักวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ โดยมีวิวัฒนาการทำงานด้านชาติพันธุ์การจัดทำฐานข้อมูลกลุ่มชาติพันธุ์ในประเทศไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๑ (สำนักพัฒนาสังคม กรุงเทพมหานคร)</p>	

๙. ท่านเห็นด้วยกับร่างกฎหมายฉบับนี้ที่กำหนดให้มีการโอนบรรดาการบริหารจัดการของศูนย์พัฒนารัฐบาลชนบทพื้นที่สูง กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ไปยัง “ศูนย์ประสานงานส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์” หรือไม่ อย่างไร

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>ผู้แสดงความคิดเห็นจากเว็บไซต์ จำนวน ๖๙ คน เห็นด้วยกับกรณีนี้ โดยมีความเห็นบางส่วน คือ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ประชาชนทุกคนที่อาศัยอยู่ในประเทศควรได้รับสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานอย่างเท่าเทียมกัน - การมีศูนย์ประสานงานดังกล่าว จะช่วยทำให้การส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ มีบทบาทและหน้าที่ที่เฉพาะเจาะจงมากยิ่งขึ้น <p><i>(เว็บไซต์)</i></p>	<p>ผู้แสดงความคิดเห็นจากเว็บไซต์ จำนวน ๒ คน ไม่เห็นด้วยกับประเด็นคำถามนี้ โดยมีความเห็น คือ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ไม่ควรมีศูนย์ประสานงานดังกล่าว การมีศูนย์ประสานงานยิ่งทำให้เห็นว่า กลุ่มชาติพันธุ์มีสิทธิพิเศษมากกว่าคนไทยทั่วไปที่เป็นคนส่วนใหญ่ของชาติ ซึ่งอาจนำไปสู่ความเกลียดชัง และขัดแย้งในสังคมที่รุนแรงขึ้น - ไม่สมควรมีกฎหมายดังกล่าวเกิดขึ้น <p><i>(เว็บไซต์)</i></p>
	<p>ไม่เห็นด้วย เนื่องจากการพัฒนารัฐบาลชนบทพื้นที่สูงนั้น ดำเนินการจนเข้าถึงสิทธิความเป็นพลเมืองไทย ได้รับสัญชาติไทยและได้รับการส่งเสริมและคุ้มครองตามกฎหมายที่กำหนด และสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารสวัสดิการต่าง ๆ ของภาครัฐ สามารถพัฒนาการพึ่งพาและการจัดการตนเองได้โดยใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นหรือวัฒนธรรมการดูแลรักษา อนุรักษ์ และจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้อย่างสมดุลและยั่งยืนโดยมีศูนย์พัฒนารัฐบาลชนบทพื้นที่สูงดูแลอยู่แล้ว แต่ในส่วนของกลุ่มชาติพันธุ์จะต้องดำเนินการเร่งรัดให้ได้สัญชาติไทยจึงเป็นกลุ่มที่ต้องส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิ ในขณะที่ยังไม่ได้รับความเป็นพลเมืองไทย ยังไม่มีกฎหมายใดให้ความคุ้มครองไม่สามารถเข้าถึงการพิทักษ์สิทธิของตนเองและของกลุ่มชาติพันธุ์ตามกระบวนการยุติธรรม จึงมีความเห็นว่าควรแยกหน่วยงานดำเนินการ เนื่องจากมีความจำเป็นเร่งด่วนของปัญหาต่างกัน</p> <p><i>(สำนักพัฒนาสังคม กรุงเทพมหานคร)</i></p>

๕.๓ ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

(๑) จากประเด็นรับฟังความคิดเห็นข้อ ๑ เกี่ยวกับการมีกฎหมายฉบับนี้เพื่อให้เป็นไปอย่างสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๗๐ นั้น มีผู้ร่วมแสดงความคิดเห็น จำนวน ๑ คน เสนอแนะว่า “การมีกฎหมายดังกล่าวควรคำนึงถึงหลักการของการพัฒนาอย่างมีส่วนร่วมของบรรดากลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ เป็นสำคัญด้วย” (*เว็บไซต์*)

(๒) จากประเด็นรับฟังความคิดเห็นข้อ ๓ เกี่ยวกับการกำหนดให้มี “คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์แห่งชาติ” โดยกำหนดหลักการต่าง ๆ ดังกล่าว รวมถึงให้กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการนั้น มีผู้ร่วมแสดงความคิดเห็น จำนวน ๑ คน เสนอแนะว่า “สำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการอาจเป็นหน่วยงานสังกัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ หรือหน่วยงานสังกัดกระทรวงวัฒนธรรม หรือร่วมกันก็ได้” (*เว็บไซต์*)

(๓) จากประเด็นรับฟังความคิดเห็นข้อ ๔ เกี่ยวกับการที่ร่างกฎหมายฉบับนี้กำหนดให้มีการโอนบรรดาการบริหารจัดการของศูนย์พัฒนาราชภรณ์บนพื้นที่สูง กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ไปยัง “ศูนย์ประสานงานส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์” นั้น มีผู้ร่วมแสดงความคิดเห็น จำนวน ๒ คน เสนอแนะในลักษณะเดียวกันว่า “การโอนบรรดาการบริหารจัดการมีความเหมาะสมแล้ว แต่ควรให้ประชาชนที่เป็นกลุ่มชาติพันธุ์มีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องดังกล่าวด้วย” (*เว็บไซต์*)

(๔) ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้กำหนดให้ส่วนราชการมีบทบาทเป็นฝ่ายเลขานุการของกลไกคณะกรรมการในระดับต่าง ๆ แตกต่างกันไป เช่น ร่างมาตรา ๒๐ ให้กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ทำหน้าที่สำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ระดับชาติ หรือร่างมาตรา ๔๘ กำหนดให้ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน) กระทรวงวัฒนธรรม ทำหน้าที่สำนักงานสภากลุ่มชาติพันธุ์ จึงมีข้อสังเกตว่า จะทำให้การขับเคลื่อนการให้ความคุ้มครองและส่งเสริมวิถีชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์ขาดการบูรณาการกัน หรือไม่ อย่างไร (*กระทรวงวัฒนธรรม และศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน)*)

(๕) ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้กำหนดให้ศูนย์ประสานงานส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ โดยกำหนดในร่างมาตรา ๒๘ ให้ผู้อำนวยการศูนย์ประสานงานส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์จังหวัด เป็นกรรมการและเลขานุการคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์จังหวัด และในบทเฉพาะกาล ร่างมาตรา ๕๑ กำหนดให้ศูนย์พัฒนาราชภรณ์บนพื้นที่สูง กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ปฏิบัติหน้าที่เป็นศูนย์ประสานงานส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ จนกว่าจะมีการโอนบรรดากิจการทรัพย์สิน หนี้ สิทธิ งบประมาณ ภาระผูกพัน รายได้ ข้าราชการ ลูกจ้าง พนักงานราชการ ของศูนย์พัฒนาราชภรณ์บนพื้นที่สูงไปยังศูนย์ประสานงานส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์แล้วเสร็จ จึงมีข้อสังเกตว่า ศูนย์ประสานงานส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ถือเป็นหน่วยงานที่ตั้งใหม่หรือไม่ และต้องมีการตั้งขึ้นในทุกจังหวัดหรือไม่ และมีภารกิจอย่างไร เนื่องจากในร่างพระราชบัญญัติไม่ได้มีการกำหนดภารกิจของศูนย์ประสานงานดังกล่าวไว้ (*กระทรวงวัฒนธรรม และศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน)*)

(๖) ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีหลักการและเหตุผลทำนองเดียวกับร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองและส่งเสริมวิถีชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์ พ.ศ. ที่กระทรวงวัฒนธรรมได้ดำเนินการตามแผนปฏิรูปประเทศด้านสังคม โดยมอบหมายให้ ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน) เป็นหน่วยงานหลักดำเนินการ ซึ่งขณะนี้ได้ยกร่างเสร็จเรียบร้อยแล้ว ดังนั้น จึงควรพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ประกอบกับร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองและส่งเสริมวิถีชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์ พ.ศ. ด้วย *(กระทรวงวัฒนธรรม และศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน))*

(๗) หมวด ๔ บทลงโทษ ร่างมาตรา ๔๙ กำหนดให้ผู้ฝ่าฝืนมาตรา ๑๐ วรรคแรกจะต้องระวางโทษนั้นจะขัดต่อหลักการของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่มีเป้าหมายเพื่อส่งเสริมและคุ้มครองวิถีชีวิตของกลุ่มชาติพันธุ์หรือไม่ อย่างไร *(กระทรวงวัฒนธรรม)*

ส่วนที่ ๓ รายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบอันเกิดจากร่างพระราชบัญญัติ

๑. ความเป็นมา สภาพปัญหา ความจำเป็นที่จะต้องตราพระราชบัญญัติ

การเสนอให้มีร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นผลสืบเนื่องจากการที่ประเทศไทยมีประชาชนหรือกลุ่มคนที่อาศัยอยู่ในประเทศในลักษณะที่เป็นพหุชาติพันธุ์และพหุวัฒนธรรม หรือเรียกว่า “กลุ่มชาติพันธุ์” อย่างไรก็ตามที่ผ่านมาประเทศไทยไม่มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์โดยตรง จึงส่งผลให้กลุ่มชาติพันธุ์ต้องเผชิญปัญหาต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขาดสิทธิทางวัฒนธรรม ขาดสิทธิในการเข้าถึงทรัพยากร และอคติทางสังคมต่อกลุ่มชาติพันธุ์ ทั้งนี้ เพื่อให้กลุ่มชาติพันธุ์ซึ่งเป็นประชาชนหรือกลุ่มคนที่มีอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมและมีองค์ความรู้อันเป็นภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่มีลักษณะเฉพาะได้รับการส่งเสริมและคุ้มครองเกี่ยวกับสิทธิ เสรีภาพ ความเสมอภาค และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ตลอดจนการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมด้วยความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา หรือเหตุอื่นใด รวมถึงได้รับการส่งเสริมและคุ้มครองเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรม อันเป็นไปตามบทบัญญัติและเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๗๐ ซึ่งรัฐต้องนำบทบัญญัติในมาตรานี้ไปเป็นแนวทางในการตรากฎหมายและกำหนดนโยบายในการบริหารราชการแผ่นดิน และรัฐธรรมนูญมาตราอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ประกอบกับความตกลงหรือตราสารระหว่างประเทศในหลายฉบับที่เกี่ยวกับการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ ซึ่งประเทศไทยเข้าเป็นภาคี ตลอดจนรวมถึงยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๘๐ ด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคของสังคม ข้อที่ ๔.๓ การเสริมสร้างพลังทางสังคม ข้อย่อยที่ ๔.๓.๕ สนับสนุนการพัฒนาทุนทางสังคมและวัฒนธรรม จึงมีความจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้เพื่อให้หลักการที่มีอยู่ในรัฐธรรมนูญ ความตกลงหรือตราสารระหว่างประเทศ และยุทธศาสตร์ชาติดังกล่าวได้รับการปฏิบัติที่เป็นไปอย่างเป็นรูปธรรม

๒. ความสอดคล้องของร่างพระราชบัญญัติ

☑ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐

มาตรา ๔ วรรคหนึ่ง “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง” และวรรคสอง “ปวงชนชาวไทยย่อมได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญเสมอกัน”

มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง “บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย มีสิทธิและเสรีภาพและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน” และวรรคสาม “การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลไม่ว่าด้วยเหตุความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ หรือเหตุอื่นใด จะกระทำมิได้”

มาตรา ๔๓ “บุคคลและชุมชนย่อมมีสิทธิ

(๑) อนุรักษ์ ฟื้นฟู หรือส่งเสริมภูมิปัญญา ศิลปะ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม และจารีตประเพณีอันดีงามทั้งของท้องถิ่นและของชาติ

(๒) จัดการ บำรุงรักษา และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุลและยั่งยืนตามวิธีการที่กฎหมายบัญญัติ

(๓) เข้าชื่อกันเพื่อเสนอแนะต่อหน่วยงานของรัฐให้ดำเนินการใดอันจะเป็นประโยชน์ต่อประชาชนหรือชุมชน หรือขอเว้นการดำเนินการใดอันจะกระทบต่อความเป็นอยู่อย่างสงบสุขของประชาชนหรือชุมชน และได้รับแจ้งผลการพิจารณาโดยรวดเร็ว ทั้งนี้ หน่วยงานของรัฐต้องพิจารณาข้อเสนอแนะนั้นโดยให้ประชาชนที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการพิจารณาด้วยตามวิธีการที่กฎหมายบัญญัติ

(๔) จัดให้มีระบบสวัสดิการของชุมชน

สิทธิของบุคคลและชุมชนตามวรรคหนึ่ง หมายความว่ารวมถึงสิทธิที่จะร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหรือรัฐในการดำเนินการดังกล่าวด้วย”

มาตรา ๗๐ “รัฐพึงส่งเสริมและให้ความคุ้มครองชาวไทยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ให้มีสิทธิดำรงชีวิตในสังคมตามวัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิตดั้งเดิมตามความสมัครใจได้อย่างสงบสุข ไม่ถูกรบกวน ทั้งนี้ เท่าที่ไม่เป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเป็นอันตรายต่อความมั่นคงของรัฐ หรือสุขภาพอนามัย”

ทั้งนี้ มาตรา ๗๐ เป็นบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ในหมวด ๖ แนวนโยบายแห่งรัฐ ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์โดยตรง และได้มีการกำหนดบทบัญญัติดังกล่าวไว้ในเหตุผลการเสนอให้มีร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ซึ่งมาตราดังกล่าวมีความมุ่งหมายอันสะท้อนถึงเจตนารมณ์ของบทบัญญัติที่ปรากฏตามหนังสือความมุ่งหมายและคำอธิบายประกอบบรยายมาตราของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ ความว่า “เพื่อกำหนดหลักการในการให้ความคุ้มครองชาวไทยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ” และมีคำอธิบายประกอบที่เกี่ยวข้องกับความว่า “เพื่อกำหนดเป็นนโยบายสำคัญให้รัฐพึงส่งเสริมและให้ความคุ้มครองชาวไทยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ให้มีสิทธิดำรงชีวิตในสังคมตามวัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิตดั้งเดิมตามความสมัครใจได้อย่างสงบสุข สำหรับกลุ่มชาติพันธุ์ที่ไม่ใช่คนไทยจะได้รับการดูแลตามพันธกรณีหรือข้อตกลงร่วมกันระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนซึ่งเป็นไปตามหลักสิทธิมนุษยชนทั่วไป แต่อย่างไรก็ตามประเพณีบางอย่างของกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ อาจส่งผลกระทบต่อบุคคลอื่นหรือไม่เป็นผลดีต่อกลุ่มชาติพันธุ์เอง ซึ่งควรได้รับการพัฒนาเพื่อให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น เช่น การเผาป่า หรือการรับประทานอาหารที่อาจก่อให้เกิดโรค เป็นต้น ดังนั้น จึงได้มีการบัญญัติความในตอนที่วางกรอบว่า

“ทั้งนี้ เท่าที่ไม่เป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเป็นอันตรายต่อความมั่นคงของรัฐ หรือสุขภาพอนามัย”

อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติในทุกรูปแบบ (Convention on the Elimination of all Forms of Racial Discrimination : CERD) มีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้อง อาทิ

ข้อ ๕ “เพื่อให้สอดคล้องตามพันธกรณีพื้นฐานที่ได้จัดวางไว้ตามข้อ ๒ ของอนุสัญญานี้ รัฐภาคีจะห้ามและจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติทุกรูปแบบ และจะประกันสิทธิของทุกคนให้มีความเสมอภาคกันตามกฎหมาย โดยไม่จำแนกตามเชื้อชาติ สีผิว หรือชาติหรือเผ่าพันธุ์กำเนิด.....”

กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (International Covenant on Civil and Political Rights – ICCPR) มีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้อง อาทิ

ข้อ ๒๖ “บุคคลทั้งปวงย่อมเสมอภาคกันตามกฎหมาย และมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองเท่าเทียมกันตามกฎหมาย โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติใด ๆ ในกรณีนี้กฎหมายจะต้องห้ามการเลือกปฏิบัติใด ๆ และต้องประกันการคุ้มครองบุคคลทุกคนอย่างเสมอภาคและเป็นผลจริงจึ่งจากการเลือกปฏิบัติด้วยเหตุผลใด เช่น เชื้อชาติ ผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมืองหรือความคิดเห็นอื่นใด เผ่าพันธุ์แห่งชาติหรือสังคม ทรัพย์สิน กำเนิด หรือสถานะอื่น ๆ”

ข้อ ๒๗ “ในรัฐทั้งหลายซึ่งมีชนกลุ่มน้อยทางเผ่าพันธุ์ ศาสนา หรือภาษาอยู่ บุคคลผู้เป็นชนกลุ่มน้อยดังกล่าวจะไม่ถูกปฏิเสธสิทธิในอันที่จะมีวัฒนธรรมของตนเอง หรือนับถือและประกอบพิธีกรรมทางศาสนาของตนเอง หรือใช้ภาษาของตนเอง ภายในชุมชนร่วมกับสมาชิกอื่น ๆ ของชนกลุ่มน้อยด้วยกัน”

กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม (International Convent on Economic, Social and Cultural Rights : ICESCR) มีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้อง อาทิ

ข้อ ๒ ข้อย่อยที่ ๒ “รัฐภาคีแห่งกติกานี้รับที่จะประกันว่าสิทธิทั้งหลายที่ระบุไว้ในกติกานี้จะใช้ได้โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติใด ๆ ในเรื่องเชื้อชาติ สีผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมืองหรือความคิดเห็นอื่นใด ชาติหรือสังคมดั้งเดิม ทรัพย์สิน กำเนิดหรือสถานะอื่น”

ข้อ ๒๕ “ไม่มีบทบัญญัติใดในกติกานี้ที่จะตีความไปในทางเสื่อมเสียต่อสิทธิที่มีมาแต่กำเนิดของประชาชนชาติทั้งปวงในอันที่จะอุปโภคและใช้ประโยชน์จากโภคทรัพย์และทรัพยากรธรรมชาติของตนอย่างเต็มที่และโดยเสรี”

ปฏิญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิของชนเผ่าพื้นเมือง (United Nations Declaration on the Rights of Indigenous Peoples : UNDRIP) มีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้อง อาทิ

มาตรา ๑ “ชนเผ่าพื้นเมืองมีสิทธิที่จะได้รับความพึงพอใจอย่างเต็มที่ ทั้งในฐานะส่วนรวมและปัจเจกบุคคลในสิทธิมนุษยชนทั้งปวงและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน ตามที่ได้รับการรับรองในกฎบัตรสหประชาชาติ ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน และกฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ”

มาตรา ๒ “ชนเผ่าพื้นเมืองและบุคคลที่เป็นชนเผ่าพื้นเมืองมีเสรีภาพและความเสมอภาคเท่าเทียมกับกลุ่มคนและบุคคลอื่น ๆ และมีสิทธิที่จะใช้สิทธิของเขาโดยปราศจากการเลือกปฏิบัติในทุกรูปแบบ โดยเฉพาะบนพื้นฐานของความเป็นชนเผ่าพื้นเมืองโดยกำเนิดหรือโดยอัตลักษณ์ของตน”

มาตรา ๓ “ชนเผ่าพื้นเมืองมีสิทธิในการกำหนดตนเอง โดยเหตุแห่งสิทธินั้นพวกเขาจะมีอิสระที่จะกำหนดสถานภาพทางการเมืองและดำเนินการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของตนได้อย่างมีอิสระ”

ยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๘๐ ด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคของสังคม

ข้อที่ ๔.๓ การเสริมสร้างพลังทางสังคม

ข้อย่อยที่ ๔.๓.๕ สนับสนุนการพัฒนาทุนทางสังคมและวัฒนธรรม ภายใต้บริบทของสังคมที่มีความหลากหลายมากขึ้นทั้งทางชาติพันธุ์ ศาสนา และวิถีชีวิตทางวัฒนธรรมโดยไม่เลือกปฏิบัติ ส่งเสริมความตระหนักในสิทธิมนุษยชน สร้างความเท่าเทียมกันในเรื่องสิทธิและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ในกลุ่มชาติพันธุ์ ให้ความสำคัญกับองค์ความรู้และภูมิปัญญาของกลุ่มชน สร้างความภาคภูมิใจในรากเหง้าของคนในท้องถิ่น สร้างความเข้าใจและจุดร่วมบนความแตกต่างอย่างสร้างสรรค์ และส่งเสริมบทบาทของสถาบันการศึกษาในการช่วยยกระดับคุณค่าที่หลากหลายทางสังคมและวัฒนธรรมให้เป็นมูลค่าทางเศรษฐกิจที่สร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากได้ รวมถึงเชื่อมโยงการสร้างความร่วมมือและความสัมพันธ์อันดีกับประเทศเพื่อนบ้านบนรากฐานมรดกทางวัฒนธรรมที่มีร่วมกันกับประเทศไทย

๓. ประโยชน์ที่ประชาชนและสังคมจะได้รับ

เมื่อกฎหมายฉบับนี้มีผลบังคับใช้ย่อมส่งผลทำให้กลุ่มชาติพันธุ์ซึ่งเป็นกลุ่มบุคคลที่มีอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม ภาษา ขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิตและความเชื่อร่วมกัน รวมถึงชนเผ่าพื้นเมืองที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยไม่ว่าจะมีสัญชาติไทยหรือไม่ได้รับการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิประการต่าง ๆ ที่มีการรับรองไว้แล้วตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๗๐ อันเกี่ยวข้องกับสิทธิที่จะดำรงชีวิตในสังคมตามวัฒนธรรมประเพณี และวิถีชีวิตดั้งเดิมตามความสมัครใจได้อย่างสงบสุข ไม่ถูกรบกวน トラบเท่าที่ไม่เป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเป็นอันตรายต่อความมั่นคงของรัฐ หรือสุขภาพอนามัย และมาตรา ๔๓ อันเกี่ยวข้องกับสิทธิของบุคคลและ สิทธิของชุมชนในเรื่องที่เกี่ยวข้อง กับภูมิปัญญา ศิลปะ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม และจารีตประเพณี รวมทั้งทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และความหลากหลาย ทางชีวภาพ ให้ได้รับการรับรองอย่างเป็นรูปธรรม เนื่องจากได้มีการบัญญัติการรับรองดังกล่าวไว้ในกฎหมายระดับพระราชบัญญัติ โดยกลุ่มชาติพันธุ์จะได้รับการส่งเสริมสิทธิตามกฎหมายนี้ อาทิ

- ๑) สิทธิในการใช้ อนุรักษ์ พื้นฟู และส่งเสริมภูมิปัญญา ภาษา ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม และจารีตประเพณีอันดีงามของกลุ่มชาติพันธุ์ ตลอดจนมีหลักสูตรการศึกษาที่เหมาะสมกับวิถีชีวิตและวัฒนธรรม
- ๒) สิทธิในการจัดการ บำรุงรักษา และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุลและยั่งยืน ตามวิถีชีวิตและวัฒนธรรมของตน
- ๓) สิทธิในการได้รับการส่งเสริมในการพัฒนาคุณภาพชีวิต
- ๔) สิทธิในการได้รับการส่งเสริมให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมเพื่อประโยชน์ของชุมชน และกิจกรรมที่อาจมีผลกระทบต่อชุมชนและวิถีชาติพันธุ์ รวมทั้งได้รับการคุ้มครองในการเข้าร่วมและดำเนินกิจกรรม
- ๕) สิทธิในการได้รับการส่งเสริมให้มีส่วนร่วมในกระบวนการทางสังคม โดยได้รับการจัดสรรที่คำนึงถึงสัดส่วนของกลุ่มชาติพันธุ์
- ๖) สิทธิในการได้รับการส่งเสริมในการเข้าถึงสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน สิทธิขั้นพื้นฐานและสิทธิมนุษยชน ทั้งนี้ กลุ่มชาติพันธุ์จะได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายนี้ อาทิ
 - ๑) การคุ้มครองมิให้มีการกระทำที่เหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติ โดยไม่เป็นธรรมต่อกลุ่มชาติพันธุ์ และการคุ้มครองมิให้มีการกำหนดนโยบาย กฎ ระเบียบ มาตรการ โครงการ หรือวิธีปฏิบัติของหน่วยงานรัฐ หน่วยงานเอกชน ในลักษณะที่เป็นการเหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติต่อกลุ่มชาติพันธุ์

- ๒) การคุ้มครองสิทธิในการเข้าถึงสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน สิทธิขั้นพื้นฐานและสิทธิมนุษยชน
- ๓) การคุ้มครองสิทธิในการดำรงชีวิตในสังคม สิทธิครอบครองและสิทธิในการจัดการพื้นที่ชุมชนและชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม พื้นที่อยู่อาศัย พื้นที่ทำกิน พื้นที่ทางวัฒนธรรม และจิตวิญญาณ

๔. ความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับกฎหมายอื่น

- ไม่มี

๕. ผลกระทบโดยรวมที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมาย

ผลกระทบต่อสังคม

การเสนอให้มีพระราชบัญญัติฉบับนี้ย่อมส่งผลทำให้สิทธิและเสรีภาพของกลุ่มชาติพันธุ์ได้รับการรับรองอย่างเป็นรูปธรรมในกฎหมายระดับพระราชบัญญัติ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ออกโดยรัฐสภาและแก้ไขได้ค่อนข้างยาก โดยการรับรองสิทธิและเสรีภาพของกลุ่มชาติพันธุ์ดังกล่าวจะส่งผลโดยตรงต่อการส่งเสริมและคุ้มครองวิถีชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนหรือกลุ่มคนดังกล่าว อาทิ การพัฒนาคุณภาพชีวิต การเข้าถึงสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน เช่น การไฟฟ้า การประปา การสื่อสารโทรคมนาคมและระบบสารสนเทศ เป็นต้น การมีส่วนร่วมในกระบวนการทางสังคม การส่งเสริมภูมิปัญญา ภาษา ศิลปวัฒนธรรม อันเป็นมรดกทางวัฒนธรรม การคุ้มครองมิให้มีการเหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติอย่างไม่เป็นธรรมต่อกลุ่มชาติพันธุ์ และการคุ้มครองมิให้มีการกำหนดนโยบาย กฎ ระเบียบ มาตรการ โครงการ หรือวิธีปฏิบัติของหน่วยงานรัฐ หน่วยงานเอกชน ในลักษณะที่เหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติต่อกลุ่มชาติพันธุ์ เป็นต้น

ผลกระทบอื่นที่สำคัญ

การเสนอให้มีพระราชบัญญัติฉบับนี้อาจส่งผลกระทบอื่นที่สำคัญ คือ

๑. การมีองค์กรกลุ่มที่อาจซ้ำซ้อนและเกินความจำเป็น รวมถึงอาจกระทบกับภาระงบประมาณ การกำหนดให้มีคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ในหลายชุด ได้แก่ คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์แห่งชาติ คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์กรุงเทพมหานคร คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์จังหวัด รวมถึงการกำหนดให้มีสภากลุ่มชาติพันธุ์ คณะกรรมการสภากลุ่มชาติพันธุ์คณะผู้อาวุโสสภากลุ่มชาติพันธุ์ ฯลฯ อาจเป็นการกำหนดให้มีองค์กรกลุ่มในลักษณะที่ซ้ำซ้อนและเกินความจำเป็น รวมถึงอาจเป็นการกระทบกับภาระงบประมาณเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเบี้ยประชุมและค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานต่าง ๆ

๒. การขาดการบูรณาการร่วมกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การที่ร่างพระราชบัญญัตินี้กำหนดให้ส่วนราชการมีบทบาทเป็นฝ่ายเลขานุการของกลไกคณะกรรมการในระดับต่าง ๆ แตกต่างกันไป เช่น ร่างมาตรา ๒๐ ให้กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ทำหน้าที่สำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ระดับชาติ หรือร่างมาตรา ๔๘ กำหนดให้ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน) กระทรวงวัฒนธรรม ทำหน้าที่สำนักงานสภากลุ่มชาติพันธุ์ ซึ่งการกำหนดหน่วยงานที่มีความแตกต่างกันอาจส่งผลให้การบูรณาการเพื่อการบังคับใช้กฎหมายไม่สามารถขับเคลื่อนและดำเนินการให้เป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๖. การกำหนดให้มีระบบอนุญาต อนุมัติหรือการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่

มี ไม่มี

เหตุผลและความจำเป็น

มีการกำหนดให้ใช้ดุลพินิจของคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์แห่งชาติให้มีคำสั่ง เพิกถอนการกระทำที่เหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติโดยไม่เป็นธรรมต่อ กลุ่มชาติพันธุ์ และห้ามมิให้กระทำการกำหนดนโยบาย กฎ ระเบียบ มาตราการ โครงการ หรือวิธีปฏิบัติของ หน่วยงานรัฐ หน่วยงานเอกชน ในลักษณะที่เป็นการเหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือการเลือกปฏิบัติ ทางเชื้อชาติต่อกลุ่มชาติพันธุ์จะกระทำมิได้ โดยที่การกระทำดังกล่าวส่งผลให้กลุ่มชาติพันธุ์ที่ได้รับหรือจะได้รับความเสียหายจากการกระทำในลักษณะที่เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม ทั้งนี้ การกำหนดให้มีอำนาจ ดุลพินิจดังกล่าวมีความจำเป็นสำหรับการบังคับใช้กฎหมายนี้

๗. การกำหนดให้มีระบบคณะกรรมการ

มี ไม่มี

เหตุผลและความจำเป็น

มีการกำหนดให้มีระบบคณะกรรมการ เช่น คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์แห่งชาติ คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์กรุงเทพมหานคร คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครอง กลุ่มชาติพันธุ์จังหวัด ฯลฯ โดยคณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้เป็นกลไกสำคัญในการกำหนดนโยบาย และขับเคลื่อนการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ให้เป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๘. บทกำหนดโทษ

- ไม่มี
- โทษทางอาญา
- โทษทางปกครอง
- โทษปรับเป็นพินัย
- โทษอุปรกรณ์

เหตุผลและความจำเป็น

มีการกำหนดโทษในร่างมาตรา ๔๙ ซึ่งเป็นการกำหนด “ระวางโทษปรับไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท หรือ ทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ในกลุ่มชาติพันธุ์” สำหรับการกระทำความผิดตามร่างมาตรา ๑๐ วรรคแรก กรณีห้ามมิให้ผู้ใดโฆษณาหรือเผยแพร่ทางสื่อมวลชนหรือสื่อสารสนเทศประเภทใด อันเป็นการเหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือเลือกปฏิบัติโดยทางเชื้อชาติต่อกลุ่มชาติพันธุ์ ที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ เกียรติยศ ชื่อเสียง ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือสิทธิของกลุ่มชาติพันธุ์ ทั้งนี้ การกำหนดโทษ ทางอาญาดังกล่าวมีความเหมาะสมและพอสมควรแก่กรณีแล้ว เนื่องจากเป็นการกำหนดเพียงโทษปรับในอัตรา ที่ไม่สูงจนเกินไป และหากผู้กระทำความผิดไม่มีเงินชำระค่าปรับร่างกฎหมายได้กำหนดให้มีมาตรการ ทางเลือกอื่น ซึ่งกำหนดให้ “ทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ในกลุ่มชาติพันธุ์” มาใช้ทดแทนวิธีการ ลงโทษปรับ โดยมีได้ใช้หลักการกักขังแทนค่าปรับอันเป็นไปตามประมวลกฎหมายอาญาแต่อย่างใด

นอกจากนี้ยังได้กำหนดให้ศาลพิจารณาคดีละเมิดโดยให้ศาลมีอำนาจกำหนดค่าเสียหายอย่างอื่น อันมิใช่ตัวเงินสำหรับกรณีที่กลุ่มชาติพันธุ์ถูกเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม และกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษไม่เกิน ๔ เท่าของค่าเสียหายที่แท้จริงสำหรับกรณีที่การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อกลุ่มชาติพันธุ์ เป็นการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ซึ่งการกำหนดค่าเสียหายดังกล่าวมีความเหมาะสม และพอสมควรแก่กรณีแล้วเช่นกัน เนื่องจากการกำหนดค่าเสียหายอันเป็นไปตามลำดับการกระทำของผู้ที่กระทำละเมิด โดยการกำหนดค่าเสียหายที่มีใช้ตัวเงินนั้นศาลอาจสั่งให้ใช้มาตรการทดแทนต่าง ๆ ได้เช่นเดียวกับการกำหนดโทษตามร่างมาตรา ๔๙ ข้างต้น

ส่วนที่ ๔ การเปิดเผยรายงานผลการรับฟังความคิดเห็นและรายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบอันเกิดจากร่างพระราชบัญญัติ

คณะกรรมการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างพระราชบัญญัติที่เสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ได้เปิดเผยรายงานผลการรับฟังความคิดเห็นและรายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบอันเกิดจากร่างพระราชบัญญัติ ทางเว็บไซต์รัฐสภา www.parliament.go.th แล้วตั้งแต่วันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๖๔

คณะกรรมการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น
จากร่างพระราชบัญญัติที่เสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือผู้มีสิทธิเลือกตั้ง
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร